

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΥ

ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

Ἐπιμελεία καὶ δαπάνη

ΖΩΣΙΜΑ ΕΣΦΙΓΕΜΙΤΟΥ

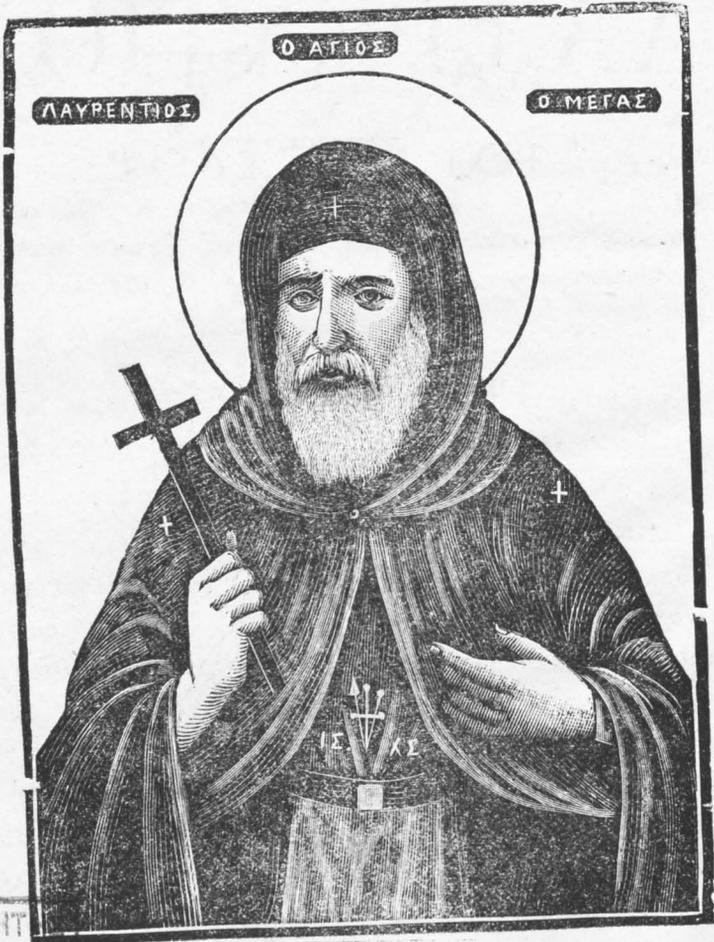

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

1901

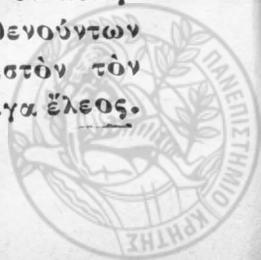

ΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΡΗΤ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

168405

Μέγα εὔρατο ἡ κόμη κλέος τὸν Λαυρέν-
τιον, βροτῶν τὸν θεῶν, ὡς ἀσκητὴν ἐν ἀσκη-
ταῖς δοκιμώτατον, καὶ ἰατρὸν ἀσθενούντων
πανθαύμαστον, Πάτερ ὅσιε, Χριστὸν τὸν
Θεονίκητενε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΥ

Μετά τὰ δύο Σάββατα τοῦ Μαΐου μηνὸς τῆ ἐπιούσῃ
Κυριακῆ μνήμην ἐπιτελοῦμεν τοῦ Ὁσίου καὶ Θεοφόρου
πατρὸς ἡμῶν Λαυρεντίου τοῦ Μεγάλου (1).

Ἐσπέρας μετὰ τὸν προοιμιακὸν στιχολογοῦμεν τὸ Μακάριος ἀνὴρ.
Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα Ἀναστάσιμα δ' τῆς ἑορτῆς γ' καὶ τοῦ ἁγίου γ'.

Προσόμια τοῦ ἁγίου. Ἦχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Ἄεϋτε ὁ χορὸς τῶν Μοναστῶν, καὶ τῶν φιλεόρτων τὰ στίφη,
Πανηγυρίζωμεν, μνήμην τὴν ἐτήσιον, καὶ πανσεβάσμιον, Λαυ-
ρεντίου πατρὸς ἡμῶν, θερμῶς ἐκβοῶντες, πρόφθικτον καὶ λύτρω-
σον, νῦν τοὺς ἐκέτας σου, πάσης λοιμικῆς ἀσθενείας, καὶ τῶν συμ-
φορῶν καὶ κινδύνων, πάτερ, ταῖς πρὸς Κύριον προσβείαις σου.

Ὅμοιον.

Ὁλος ἀνακείμενος θεῷ, πᾶσαν προσβολὴν τοῦ δολίου ἐκτινα-
ξάμενος, ὅσιε Λαυρέντιε, ἀπὸ νεότητος, καὶ σαρκὸς τὴν εὐ-
πάθειαν, τρυφήν ἐβδελύξω, τὴν δὲ διαμένουσαν θεῖαν ἀπόλαυσιν,

(1) Ἐν ταύτῃ τῇ ἀκολουθίᾳ δὲν ὑπάρχει μικρὸς ἑσπερινός. εὔτε τυπικόν,
διότι ἡ μνήμη τοῦ ὁσίου Λαυρεντίου πανηγυρίζεται πάντοτε μὲν τῶν ἐφ' ἑῷ
ἐξ Κυριακῶν κατὰ τὸν κανόνα τοῦ Πάσχει, ἢ τῶν Μυροφόρων, ἢ τοῦ Παριλύ-
του, ἢ τῆς Σιμωρεϊτίδος, ἢ τοῦ Τυφλοῦ, ἢ τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἢ τῆς Πεν-
τηκοστῆς, καὶ διὰ τοῦτο εὔτε ἀναγνώσματα ἔθηκαν. οὔτε Ἀπόστολον καὶ Εὐαγ-
γέλιον, ἀλλ' ἡμεῖς προσθεσάμεν μόνον τὰ ἀναγνώσματα τῶν Ὁσίων.

Μάκαρ, ἤρετίσω καὶ ταύτης, ὄντως κληρονόμος ἐγένου, τὰ τῶν πόνων ἐπαθλα δρεπόμενος.

Ὅμοιον.

Πάσας τὰς τοῦ βίου ἡδονάς, ῥέοντα καὶ ἄστατον πλοῦτον, καὶ τὴν ἐπίκτητον, δόξαν βδελυξάμενος, πατρίδα ἔλιπες, τὸν σταυρὸν γὰρ ἀράμενος, ἐπ' ὤμων προθύμως, Χριστῶ ἠκολούθησας, Πάτερ Λαυρέντιε, ὅθεν παρ' αὐτοῦ ἐκομίσω στέφανον ἀμάραντον δόξης, καὶ μετὰ ὁσίων συνηρίθμησαι.

Δόξα. Ἦχος γ'.

Τὸ μέγα κλέος τῶν μοναζόντων Λαυρέντιον τὸν παμμέγιστον, ἐν ὧδαῖς καὶ ὕμνοις εὐφημήσωμεν σήμερον. Οὗτος γὰρ ὡς ῥόδον ἡδύπνοον, μέσον ἀκανθῶν ἀνεβλάστησε, καὶ Χριστὸν τὸν Θεὸν ὀλοψύχως ἐνστερνισάμενος, ναὸν αὐτὸν περικαλλῆ καὶ περίδλεπνον ἐπὶ γῆς ἐκ βάθρων ἀνεδείματο, ὅθεν καὶ ἀνδρικῶς κατὰ τοῦ ἀντιπάλου ἀγωνισάμενος, τὸν τῆς νίκης στέφανον παρὰ Χριστοῦ ἐκομίσαστο, ᾧ καὶ πρεσβεύει ἀπαύστως ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

Εἰσοδος καὶ τὸ Φῶς ἰλαρόν, προκείμενον τῆς ἡμέρας.

Τὰ ἀναγνώσματα.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

Μνήμη δίκαιου μετ' ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αἰ- τοῦ Μακάριος ἄνθρωπος, ὅς εὑρε σοφίαν, καὶ θνητός, ὅς εἶδε φρόνησιν. Κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπερεύεσθαι ἢ χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιώτερα δὲ ἐστὶ λίθων πολυτελῶν οὐκ ἀντιτάσσεται αὐτῇ οὐδὲν πο. ηρόν· εὐγνωστός ἐστι πᾶσι τοῖς ἐγγίζουσιν αὐτῇ· πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν. Ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Τοιγαροῦν ἀκούσατέ μου, ᾧ τέκνα, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ· καὶ μακάριος ὁ ἄνθρωπος, ὅς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει. Αἱ γὰρ ἐξοδοὶ αὐτῆς, ἐξέδοι ζωῆς αἰω. οῦ, καὶ ἐπειμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς καὶ προΐεμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων. Ὅτι ἐγὼ ἡ σοφία κατεσκευάσα βουλήν, καὶ γινώσιν καὶ ἐννοιαν ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Ἐμὴ βουλή καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχύς. Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες εὐρήσουσιν χάριν. Νοήσατε τοίνυν, ἄκαχοι, πανουργίαν, εἰ δὲ ἀπαιδευτοὶ ἐνθεσθε καρδίαν. Εἰσακούσατέ μου καὶ πάλιν σεμνὰ γὰρ ἐρῶ, καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὀρθά. Ὅτι ἀλήθειαν μελετήσῃ ὁ λάρυγξ μου,

ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χεῖλη ψευδῆ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ῥήματα τοῦ στόματός μου, οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σχολίων οὐδὲ στραγγαλιῶδες. Πάντα εὐθέα ἐστὶ τοῖς νοῦσι, καὶ ὁρθὰ τοῖς εὐρίσκουσι γινώσιν. Διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ, ἵνα γένηται ἐν Κυρίῳ ἡ ἐλπίς ἡμῶν καὶ πλησθῆσθε πνεύματος.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

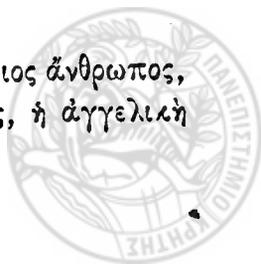
Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, γλῶσσα δὲ ἀδίκου ἐξολεῖται· χεῖλη ἀνδρῶν δικαίων ἐπίστανται χάριτας, στόμα δὲ ἀσεβῶν καταστρέφεται. Ζυγοὶ δόλιοι βδελύγμα ἐνώπιον Κυρίου, στάθμιον δὲ δίκαιον δεκτὸν αὐτῷ. Οὐδ' ἐὰν εἰτέλλῃ ὕβρις, ἐκεῖ καὶ ἀτιμία, στόμα δὲ ταπεινῶν μελετᾷ σοφίαν. Τελειότης εὐθέων ὁδηγήσει αὐτούς, καὶ ὑποσκελισμὸς ἀθετούντων προνομεύσει αὐτούς. Οὐκ ὠφελῆται ὑπάρχοντα ἐν ἡμέρᾳ θυμοῦ, δικαιοσύνη δὲ ῥύσεται ἀπὸ θανάτου. Ἀποθανῶν δίκαιος ἔλιπε μετὰ μελλον, πρόχειρος δὲ γίνεται καὶ ἐπίχαρτος ἀσεβῶν ἀπώλεια. Δικαιοσύνη ἀμώμῳ ὁρροτομεῖ ὁδούς, ἀσέβεια δὲ περιπίπτει ἀδικία. Δικαιοσύνη ἀνδρῶν ὁρθῶν ῥύσεται αὐτούς, τῇ δὲ ἀβουλία ἀλίσκονται παρνόμοι. Τελειώσαντος ἀνδρὸς δικαίου οὐκ ἔλλυται ἐλπίς, τὸ δὲ καύχημα τῶν ἀσεβῶν ἔλλυται. Δίκαιος ἐκ θήρας ἐκθύνει, ἀντ' αὐτοῦ δὲ παραδίδοται ὁ ἀσεβής· ἐν στόματι ἀσεβῶν παγὶς πολίταις, αἰσθησις δὲ δικαίων εὐδοξία. Ἐν ἀγαθοῖς δικαίων κατώρθωται πόλις, καὶ ἐν ἀπωλείᾳ ἀσεβῶν ἀγαλλίαμα. Ἐν εὐλογίᾳ εὐθέων ὑψωθήσεται πόλις, στόματι δὲ ἀσεβῶν κατασκαφήσεται. Μυκτηρίζει πολίτας ἐνδεὴς φρενῶν, ἀ ἡρ δὲ φρόνιμος ἤσυχίαν ἄγει.

Σοφία Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος, ἐὰν φθίσῃ τελειῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον οὐ τὸ πολυχρόνιον οὐδὲ ἀριθμῶ ἔτων μεμέτρηται. Πολλὰ δὲ ἐστὶ φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρωσ, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος, ἠγαπήθη, καὶ ζῶν μεταξὺ ἀμαρτωλῶν, μετετέθη. Ἠρπάγη μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ βρεμβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκικρον. Τελειωθείς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακρούς· ἀρεστὴ γὰρ ἐν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ· διὰ τοῦτο ἔσπευτεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τριούτον. Ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Ἰδιόμελα τῆς λιτῆς. Ἦχος α'.

Ὁ πολύφωτος ἥλιος τῆς ἐκκλησίας Χριστοῦ, ὁ οὐράνιος ἄνθρωπος, καὶ ἐπίγειος ἄγγελος, Λαυρέντιος ὁ πανένδοξος, ἡ ἀγγελικὴ

πανδαισία, σήμερον συγκαλείται ἡμᾶς, πρὸς ἐστίασιν πνευματικὴν, τῶν θεοπνεύστων λόγων καὶ θαυμάτων αὐτοῦ. Μηδεὶς οὖν ἐξέληθῃ πεινῶν τῆς ἱεράς ταύτης πανδαισίας· καὶ γὰρ μεταδίδωσι πᾶσιν ὡς ἐστίατωρ πνευματικός, τὸ ἀπλοῦν, τὸ ἀκέραιον, τὸ ἀκακον, τὸ καρτερικὸν καὶ ἀφιλόγυρον, τῶν ἡθῶν διακόσμησιν, καὶ ὀρθότητα τῶν εὐσεβῶν δογμάτων. Τούτοις οὖν ἐντρυφήσαντες, καὶ ἀντὶ οἴνου τῆς ἀσκητικῆς αὐτοῦ εὐωχηθέντες ἰδρῶσι, πρὸς αὐτὸν γηθοσύμως βοήσωμεν, Λαυρέντιε τρισόλβιε· αἴτησαι φωτισμόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος δ' αὐτός.

Τῷ ξύλῳ τῆς βρώσεως, μὴ ἠττηθεὶς ὡς οἱ γεννάρχαι, παθῶν ἄνωτερος ἐδείχθης, Λαυρέντιε πατὴρ ἡμῶν, ὡς πάλαι Σάββας ὁ ἡγιασμένος. Ὅθεν ὡς πυρὸς ἐνύλου τῷ τύπῳ τοῦ Σταυροῦ περιεγένου, διὰ τοῦτο καὶ ἡ σὴ Λαύρα παρεστῶσά σοι γέγηθε· σὺ καὶ τὰς ἐνέδρας πάσας τῶν ἀοράτων ἐχθρῶν ἐθριάμβευσας, καὶ λαμπρὸς νικητὴς καὶ στεφανίτης ἀνηγορεύθης, πρεσβεύων ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος δ'.

Ὅσπε πατὴρ ἡμῶν Λαυρέντιε, τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἐπ' ὤμων ἀναλαβὼν, τὴν στενὴν καὶ τεθλιμμένην ὁδὸν διήνυσας· λιπὼν τὰ φθειρόμενα, καὶ τὰ διαμένοντα φθάσας ἐπειγόμενος, διὸ καὶ τὸ σῶμα τῇ ἐγκρατεῖα μαράνας, καθυπέταξας τῷ πνεύματι, δόκιμος γενόμενος τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου ἐργάτης· δι' ὧν τὸ ἀρχέτυπον κάλλος τῆς εἰκόνος ἀμόλυντον διετήρησας· ὅθεν καὶ τὰ γέρα ἀξίως ἐν οὐρανοῖς ἀπολαμβάνεις, ἐκ χειρὸς τοῦ μισθαποδότου Χριστοῦ, ὃν ἐκτενῶς ἰκέτευε, Λαυρέντιε Πατὴρ ἡμῶν, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Ἐλαμψε τοῖς πέρασι σήμερον, ὡς ἄλλος ἀστὴρ φαεινός, Λαυρέντιος ὁ παναοίδιμος· πάντων πιστῶν φωτίζων τὰς διανοίας, καὶ νόσους χαλεπὰς ἀποδιώκων, ἐκ τῶν πίστει καὶ πόθῳ τελούντων τὴν σεβάσιμον μνήμην αὐτοῦ. Παρρησίαν γὰρ πρὸς τὸν Θεὸν

μεγίστην ἐκτίσατο, ᾧ καὶ προσθεύει ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς.

Εἰς τὸν στίχον. Ἦχος α΄.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων]

Τῶν φιλεόρτων τὰ στίφη δεῦτε συνδράμωμεν, καὶ ὕμνοις ἐγκωμίων καταστέψωμεν, πόθῳ Λαυρέντιον τὸν μέγαν, οὗτος γὰρ νῦν πανδαισίαν προτίθεται, τοῖς τὴν αὐτοῦ ἐκτελοῦσι χαρμονικῶς θεῖαν μνήμην καὶ σωτήριον.

Στίχος. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου.]

Τὸν πολιστὴν τῆς ἐρήμου, τὸν ὀσιώτατον, τῶν μοναστῶν τὸ κλέος, τῶν πιστῶν τὸν προστάτην, Λαυρέντιον τὸν θεῖον, πάντες πιστοὶ εὐφημήσωμεν σήμερον, ὅτι προσθεύει ἀπαύστως ὑπὲρ ἡμῶν, λυτρωθῆναι πάσης θλίψεως.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος]

Ἀπὸ παντοίων σκανδάλων, καὶ πάσης θλίψεως, ἀπὸ παθῶν καὶ νόσων, τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων, βλάβης τε παντοίας ἀπὸ ἐχθρῶν, αἰσθητῶν νοουμένων, τοὺς σὲ τιμῶντας ἐκ πόθου σώζαι αἰεὶ, παμμακάριστε Λαυρέντιε.

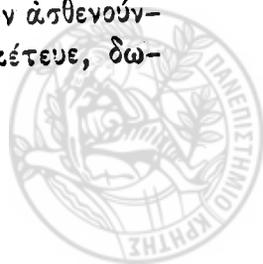
Δόξα. Ἦχος β΄.

Σήμερον οἱ πιστοὶ περιχαρῶς ὑμνοῦσι τὸν Σωτῆρα· σήμερον οὐράνια τάγματα, τῶν ὀσίων Πατέρων ἐν τῇ μνήμῃ τοῦ Λαυρεντίου ἀγάλονται· ἡ δὲ γῆ σὺν τοῖς ἀνθρώποις εὐφραίνεται· οἱ νόες τὸν ὕμνον ἐξάδουσι, καὶ ἡ κτίσις ἐορτάζει χορευούσα· ἡμεῖς δὲ πρὸς τὸν Σωτῆρα βοῶμεν. Δόξα σοι Χριστῷ τῷ Θεῷ τῷ ἐπὶ γῆς εἰρήνην, εὐδοκήσαντι γενέσθαι.

Καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς.

Ἀπολυτίκιον τοῦ Ἁγίου. Ἦχος γ΄.

Μέγα εὖρατο ἡ κώμη κλέος τὸν Λαυρέντιον, βροτῶν τὸν θεῖον, ὡς ἀσκητὴν ἐν ἀσκηταῖς δοκιμώτατον, καὶ ἰατρὸν ἀσθενούντων πανθαύμαστον, Πάτερ ὅσιε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα τὸ αὐτὸ Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

Εἰς τὸν ὄρθρον· μετὰ τὴν α΄. Στιχολογίαν.

Κάθισμα. Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ,

Α γῶνας τοὺς σεπτούς, εὐσεβῶς τοῦ ὁσίου Λαυρέντιον, πιστοί, εὐφημήσωμεν πόθῳ, οὗτος γὰρ ἠγωνίστατο, ἀληθῶς ὑπὲρ ἀνθρώπων· ὅθεν ἔστεψε τοῦτον Χριστὸς τοῖς στεφάνοις, τῆς ἀσκήσεως, καὶ κληρονόμον τῆς ἀνω λαμπρότητος ἐδειξε.

Δόξα. Ὅμοιον.

Τοῦ κόσμου τὰ τερπνὰ ἐκ καρδίας μισήσας, καὶ μόνον ἐκ ψυχῆς τὸν Χριστὸν ἀγαπήσας, τὴν ἔρημον ὤκησας, θεοφόρε Πατὴρ ἡμῶν, ἐπὶ μόνοις δὲ ταῖς θεωρίαις σχολάσας, ὦφθης ἀγγελος, Λαυρέντιε, ζῶν ἐν τῷ κόσμῳ· διό σε γεραίρομεν.

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

Εἰς τὴν β΄. Στίχ. Κάθισμα. Ἦχος γ΄. Τὴν ὠραιότητα.

Α ξίως, ὅσιε, σὺ τοῦ ὀνόματος, πολιτευσάμενος, νίκης φερώνυμος, καὶ τὸν ἐχθρὸν καρτερικῶς, εἰς τέλος τροπωσάμενος, πόνοις καὶ ἰδρώσιν σου, τοῦτον, Πάτερ, ἀπεπνίξας, καὶ κατετραυματίσας τῶν δαιμόνων τὰς φάλαγγας· διὸ καὶ νικητὴς ἀναδέδειξαι, καὶ τῆς νίκης τὸ στέφος ἀπέληφας.

Ὅμοιον.

Τὸ ἀδαμάντινον, τῆς καρτερίας σου, καὶ τὸ ἐπίπονον, τῆς σῆς ἀσκήσεως, ὁρῶν ὁ βάσκανος ἐχθρὸς, τὰ σπλάγχνα ἐτιτρώσκετο, στένων οἱμοὶ ἔλιγε, καὶ ἐντρόμως ἐκραύγαζε, παῦσον τὸ τοξεύειν με, ἐγκρατείας τοῖς βέλεσιν, οὐ φέρω γὰρ ὄραν σε, Λαυρέντιε, ἐν σώματι ἀσώματον.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Κάθ. Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθείς

Σ ἐ τὴν θεοβρυτον πηγὴν τῶν θαυμάτων, καθικετεύομεν οἱ πάθεσι πλείστοις, κατασχεθέντες δοῦλοι σου ἐκ βάθους τῆς ψυχῆς, ἅγιε Λαυρέντιε, τῇ θερμῇ πρεσβείᾳ, τάχυνον ἐλέησον κακωθέντας σοὺς δούλους, καὶ εἰρηναίαν αἰτήσαι ζωὴν, ὅπως σωθέντες σὲ πόθῳ δοξάζωμεν.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

Οἱ ἀναβαθμοί. Τὸ α'. ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχος.

Προκείμενον. Ἦχος δ'. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου.

Στίχ. Τὶ ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων.

Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον. Ὁσιακόν. Εἶτα τὸν Ν'. Δόξα. Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου Ἐλεήμων ἐλέησόν με ὁ Θεός· καὶ τὸ Ἰδιόμελον. Ἦχος β'.

Τὰ τῶν Ἀγγέλων στρατεύματα σήμερον, σὺν τοῖς χοροῖς τῶν ὁσίων εὐφραίνονται, καὶ ἀνθρώπων τὰ πλήθη ἐπὶ τῆς γῆς συναγάλλονται, ἐν τῇ ἐνδόξῳ μνήμῃ, Λαυρεντίου τοῦ Θεοφόρου Πατρός, καὶ Χριστὸν δοξάζουσι, ἐκτενωῶς τὸν τοῦτον δοξάσαντα.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου. Τὸ Κύριε, ἐλέη τον.

Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς. Καὶ τοῦ Ἀγίου.

Κανὼν τοῦ Ἀγίου.

Ὡδὴ α'. Ἦχος δ'. Ἀνοιξω τὸ στόμα μου.

Τὰ χεῖλη τὰ βεβηλα, καὶ ῥυπαρά μου ἀνάπτυξον, Λαυρέντιε ἐνδόξε, ὅπως τὴν μνήμην σου, τὴν χαρμόσυνον, ὑμνήσω Θεοφόρε, καὶ ἄσω γηθόμενος, σοῦ τα θαυμάσια.

Ἡθεῖα καὶ πάμφωτος, σήμερον μνήμη σου, ὅσιε, παιδρῶς ἀνά τεταλκε, πάντας φωτίζουσα, τοὺς προστρέχοντας, τῷ θείῳ σου τεμένει, καὶ πόθῳ δοξάζοντας, τὸν σὲ δοξάσαντα.

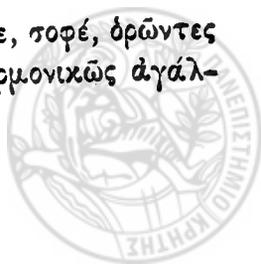
Ναὸς καθαρῶτατος, ἐγένου, Πάτερ, τοῦ Κτίστου σου, σαυτὸν καθηράμενος, ἐνθέως, ὅσιε, πόνοις σώματος, καὶ προσευχαῖς συντόνοις, καὶ πάντα τῷ κρείτονι, ὑποταξάμενος.

Θεοτοκίον.

Σκηνὴ Θεοχώρητε, καὶ ἐπουράνιε τράπεζα, τὸν ἄρτον ἢ φέρουσα, τὸν ἐπουράνιον, πάσης λύτρωσαι, γεέννης τοὺς ὑμνοῦντας, καὶ πίστει γεραίροντας, τὸν θεῖον τόκον σου.

Ὡδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμολόγουσι, Θεοτόκε.

Ἡθεῖα, μάκαρ, πολιτεία, ἀγγέλους κατέπληξε, σοφέ, ὄρωντες ἡ γὰρ ἐν σώματι, ἀγγελικῶς βιοῦντά σε, χαρμονικῶς ἀγάλλονται, τὸν πάντων κτίστην δοξάζοντες.

Νηστείαις καὶ δάκρυσι, παρμάκαρ, καὶ θείαις παννύχοις προσευχαῖς, σαυτὸν καθοπλισάμενος, ἀντέστης ἀνδρικώτατα, κατὰ τοῦ κοσμοκράτορος, καὶ νίκης στέφος ἀπέιληφας.

Γενναίως μισήσας, Θεοφόρε, τὸν κόσμον καὶ τούτου τὰ τερπνά, πλοῦτόν τε καὶ εὐγένειαν, καὶ πᾶσαν ἡδυσπάθειαν, καὶ τὸν Στσαυρὸν ἀράμενος, Χριστῷ θερμῶς ἠκολούθησας.

Θεστοκίον.

Εὐρύχωρον σκήνωμα τοῦ λόγου, καὶ πλάκα Θεόγραφον, ἀγνή, καὶ κλίνην πορφυρόστρωτον γινώσκοντες, Δέσποινα, χαρμονικῶς βοῶμέν σοι· Χαῖρε, Μαρία Θεόνυμφε.

Κάθισμα. Ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου, Σωτήρ.

Καθάρας σεαυτὸν, ἐγκρατεία καὶ πόνοις, ταμεῖον ἱερόν, θείας χάριτος ὤφθης, καὶ πᾶσι κατεφώτισας, τὴν ὑψηλὸν θαύμασιν, ἣν ἐπέδραμεν εὐαγγελίου ὁ λόγος, ὅθεν σήμερον, τὴν παναγίαν σου μνήμην, πιστῶς ἐορτάζομεν.

Δοξα. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν. Τῆς Ἑορτῆς.

Ὡδή δ'. Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν.

Μάχαιραν ὡς δίστομον τὸν τοῦ Χριστοῦ, φόβον ὀπλισάμενος δράκοντα, τὸν ἀποστάτην καταβάλλεις πανστρατί, Λαυρεντίε μακάριε, νίκαις ἱεραῖς κλειζόμενος.

Ολος θείῳ πνεύματι ὄλωσ φλεχθείς, Πάτερ, ἀνδρικῶς ἐκαρτέρησας, ἔτεσι πλείστοις ταῖς ἐρήμοις προσχωρῶν, καὶ ἐκζητῶν τὸν Κύριον, χάριτί σε θεία ἰσχύοντα.

Σήμερον ἐξέλαμψεν ἡ φωταυγής, μνήμη Λαυρεντίου, φέρουσα ἡ σὴ τοὺς πάντας εἰς χαρὰν πνευματικὴν, καὶ εὐφροσύνην κρίζοντας· δοξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεστοκίον.

Στόμασι καὶ χεῖλεσι τοῖς ῥυπαροῖς, ἄχραντε, τολμῶντες οἱ δοῦλοί σου, σὲ εὐφημοῦμεν, ἐξελοῦ ἡμᾶς πυρός, διηνεκῶς φλογίζοντος, θείαις μεσιτεταῖς σου, Δέσποινα.

Ὡδή ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ος δένδρον κατάκαρπον, πεφυτευμένον, ὅσπερ, πρὸς τὰς διεξόδους τῶν ὑδάτων, ἔφυς παρέχων καρπὸν εὐφραίνοντα, πάντας

τάς καρδίας τῶν πιστῶν, ἐκτελούντων ἄσμασι, τὴν σεβάσμιον μνήμην σου.

Εβιάδισας, ὅσιε, στενὴν ὁδὸν καὶ δύσβατον, θείαις ἀναβάσεσι καρδίαις, καὶ θεωρίαις ἐμπλατυνόμενος, καὶ θέσει θεούμενος σαφῶς, πόλιν τὴν οὐράνιον, νῦν οἰκεῖς ἀγαλλόμενος.

Ιδεῖν τὰ οὐράνια, κάλλη ποθῶν, αἰοῖδιμε, πρόσκαιρον κατέλιπες πατρίδα, καὶ τὰς ἐρήμους, Πάτερ, διώδευσας, καὶ γέγονας δόξα Μοναστῶν, καὶ ὁσίων σύσκηνος, καὶ ἀγγέλων συμμετοχος.

Θεοτοκίον.

Νὸς θεράπευσον, κινήσεις, Παναμώμητε, ἴασαι τὰ πάθη τῆς ψυχῆς μου, τῆς βραθυμίας τὸ σκότος διώξον, ὅπως ἐν αἰνέσει σε ὑμῶν, τὴν ἀειμακάριστον, Θεοτόκε Πανύμνητε.

Ἦδὴ στ'. Τὴν θείαν ταύτην.

Μαράνας πάθη τοῦ σώματος, ὡς δένδρον καθωράτης ὑψίκομον, καρποὺς τὰ θαύματα, καὶ τὰ σεπτὰ κατορθώματα, Λαυρέντιε, ἀγίων φέρων, μακάριε.

Ισάγγελόν σου, μακάριε, τὸν βίον αἱ οὐράνιοι βλέπουσαι, τὸν μετὰ σώματος, τάξεις ἐξέστησαν ἄδουσαι, τῷ ἐνισχύσαντί σε δόξα Θεῶ ἡμῶν.

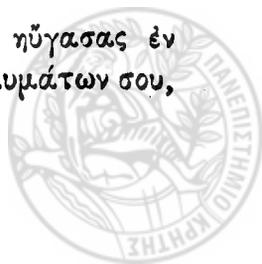
Ικέτευε πάσης θλίψεως, ῥυσθῆναι τοὺς τελούντάς σου, μνήμην, Πάτερ Λαυρέντιε, καὶ τῆς βαρβάρων θρασύτητος, τοῖς νῦν ἐπικρατούσης ἀρρήτοις κρίμασι.

Θεοτοκίον.

Η μόνη πάντων βοήθεια, βοήθητον ἡμῖν κινδυνεύοντας, καὶ χεῖρα ὄρεξον, καὶ πρὸς λιμένα ἐμβίβασον, τῆς σωτηρίας, κόρη Θεοχαρίτωτε.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ως ἀστήρ ἐξέλαμψας ἐκ τῆς ἐώας, ἀναλάμψας νῦγασας ἐν ταῖς καρδίαις τῶν πιστῶν, τὰς ἀρετὰς τῶν θαυμάτων σου, θαυματοφόρε παμμάκαρ Λαυρέντιε.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν τοῦ Κυρίου ἐραστὴν, τῶν Μοναστῶν τὸ κλέος, Λαυρέντιον τὸν Μέγαν, ἀνευρημῆσωμεν πιστῶς· οὗτος γὰρ τῷ φέγγει τῶν ἀγώνων αὐτοῦ ὡς ἥλιος ἐξέλαμψε, φωτίζων τοὺς ἐν σκότει ὑπάρχοντας παθῶν καὶ ἀμαρτίας, καὶ ἐκδιώκων τῶν δαιμόνων τὴν ζοφεράν πλάνην ἀνευδότητος· διὸ καὶ ποταμοὺς πλουσιῶν θαυμάτων, ὡς ἐκ κρήνης λογικῆς ἐκβλύζων, πάντων τὰς ψυχὰς ῥωννύει τῶν ἐκβοώντων Πατέρων, Πάτερ Λαυρέντιε.

Τῷ αὐτῷ Μηνί 10. Μνήμη τοῦ ὁσίου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Λαυρεντίου τοῦ Μεγάλου τοῦ κτίτορος τῆς σεβασμίας Μονῆς τοῦ ἁγίου μάρτυρος καὶ Ἀρχιεπισκόπου Λαυρεντίου

Συναλλαγή τις πρὸς Θεὸν Λαυρεντίω,
Πόνους Ἐὐὲμ λαβόντι τὴν πέρρω πόνων.

Ταῖς τοῦ σοῦ ὁσίου πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ὡδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Τὰ οὐράνια τῇ γῇ νῦν συσκιρτάτωσαν, συνευφραίνεσθωσαν ἀγγέλων φύσις βροτοῖς, βροτὸς γὰρ οὐράνιος ἀγγελὸς γήινος, ἐορτάζεται Λαυρέντιος ὁ ἔνθεος, εἰς τιμὴν Θεοῦ τῶν ὄλων.

Νοσημάτων χειμαζόντων με, μακάριε, ψυχῆς καὶ σώματος, ταῖς ἰκεσίαις ταῖς σαῖς, συντόμως ἀπάλλαξον, καὶ μέλπειν ποίησον, ὑπερύμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Μιμησάμενος, μακάριε, τὸ ἀπλαστον, Μωσέως τοῦ θυματοῦ, γέγονας ἀληθινός, ποιμὴν καὶ διδάσκαλος, τῶν προστρεχόντων σοι, καὶ ἐκραύγαζες· Εὐλογητὸς εἰ, Κύριε, ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Αναλλοίωτον, τεκοῦσα μόνη Κύριον, Θεοχαρίτωτε, τῇ δεξιᾷ τῇ αὐτοῦ, ἀγνή, ἀλλοιώσαι μου, τὸν νοῦν ἰκέτευε, πρὸς τὰ κρείττονα, δεινῶς περιτρεπόμενον, ταῖς τοῦ βίου ἀσχολίαις.

Ὡδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Ὄλον πληρώσας σου τὸν βίον, τῷ ἔρωτι τοῦ Κυρίου σου, πανόλβιε, πύργος ὡς ἀκλόνητος, ἔστης πρὸς τὰ σκάμματα, καὶ τῶν

δαιμόνων ἅπασαν καὶ παθημάτων ὄρμην ἀπόσω ἀνδρικῶς, καὶ εὐλογῶν τὸν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Φωτὶ μὲν τὸ σκότος δραπετεύει, καὶ ψεῦδος τῆς ἀληθείας φυγαδεύεται, οὕτω καὶ τὰ πνεύματα, Πάτερ τὰ μιτάνθρωπα, τὴν παρουσίαν ἐφρευγον τὴν σὴν τάχιστα, καὶ ἅπαντες ἐώρων σε τιμῶντος Θεοῦ τὸν ἴδιον οἰκέτιν.

Ἐπὴλθόν μοι μάστιγες βαρεῖται, καὶ νόσοι, Λαυρέντιε, καταχειμαζουσι, τούτων με ἀπάλλαξον, πόθῳ ἰκετεύω σε, ὡς ἐκ Θεοῦ δεξιόμενος χάριν τὴν ἀφθονον, τὰς νόσους ἰατρεύειν καὶ πάθη, καὶ τὰς ἀλγηδόνας πιστῶν ἐπικουφίζειν.

Θεοτοκίον.

Σὺν πάσαις ταῖς ἄνω στρατηγίαις, Πατέρα Υἱὸν καὶ Πνεῦμα Ἅγιον, τρίφωτον, ἀμέριστον, ἄκτιστον Θεότητα, ὑμνολογοῦντες, Ἁγιος, ἅγιος, ἅγιος βοήσωμεν ἀπλέτῳ τῷ πόθῳ, μία ἐξουσία ἀρχὴ καὶ βασιλεία.

Ὡδὴ θ'. Ἁπας γηγενής.

Ἀγχι ἐορτὴν ἡ μνήμη σου σήμερον, καὶ εὐφροσύνης ἡμᾶς, τῶν πολλῶν θαυμάτων σου, ἐπλησε πέλαγος, ἀξιάγαστε, ὡς γὰρ ἐν γῆ ἐβίωσας, οἶά περ ἄγγελος, θείαν χάριν ἐκ Θεοῦ ἀπέιληφας, ἰατρεύειν ψυχὰς τε καὶ σώματα.

Δεῦτε οἱ πιστοὶ φαιδρῶς ἐορτάσωμεν, ἀγαλλώμενοι ἐν τῇ μνήμῃ σήμερον, τοῦ θεοφόρου, καὶ ἀνακραζόμεν· Λαυρέντιε πατὴρ ἡμῶν, ταῖς ἰκεσίαις ἡμᾶς φρούρει, σκέπε, τῶν δεινῶν ἐκάττοτε, ἵνα πόθῳ σε ὕμνοις δοξάζωμεν.

Ἡρῆς ἀπὸ γῆς, πτερῷ τῆς ἀσκήσεως ἀναφερόμενος, ὅπου τὸ πολίτευμα, τῶν πρωτοτόκων συνεπαγάλλεται, τῶν ἀποστόλων σύλλογος καὶ τῶν μαρτύρων χορός, τῶν ὁσίων πάντων καὶ δικαίων τε, τὸν Θεὸν σὺν ἀγγέλοις δοξάζοντες.

Θεοτοκίον.

Σῶτόν με, ἀγνή, σωτῆρα κυήσασα καὶ πανοικτίρμονα, οἰκτειρον τὸν δοῦλόν σου, πρὸς μετανοίας ὁδοὺς κατεύθυνον, τοῦ πονηροῦ τὰ σκάνδαλα ἐκ μέσου ποίησον, τῆς αὐτοῦ με, λύτρωσαι κακώσεως, Θεοτόκε, πιστῶν ἡ βοήθεια.

Ἐξαποστειλάριον. Ἐν πνεύματι τῷ ἱερῷ.

Υπέρτερον καὶ τοῦ νοός. ἡ καρτερία σου, Πάτερ, διὸ καὶ μισθοὺς
μείζονας, ἐκ Θεοῦ ἐκομίσω, Λαυρέντιε θεοφόρε τῶν ὁσίων σύ-
σκηνη, καὶ νόων τῶν οὐρανίων τοὺς τιμῶντάς σε, πιστῶς τὰς ἀτι-
μίας τῶν παθῶν, ῥῦσαι ταῖς μεσιτελαῖς.

Καὶ τῆς ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς αἰνοὺς. Ἀναστάσιμα ἢ τῆς ἑορτῆς.

Καὶ τοῦ ὁσίου· στίχ. προσόμοια. Ἦχος δ'.

Ἐὶώκας σημείωσιν.

Ελαμψεν ἡ μνήμη σου, ὡς ἄλλος ἥλιος σήμερον, καὶ τὴν κτίσιν
ἐφώτισεν, αὐγαῖς τῶν θαυμάτων σου, Λαυρέντιε Πάτερ, δεινῶν
νοσημάτων ἀποσοβοῦσα τὴν ἀχλύν, καὶ εὐρωστίας φῶς τὸ γλυ-
κύτατον, βραβεύουσα τοῖς κάμνουσι, καὶ τῷ ναῷ σου προστρέ-
χουσι, καὶ τὴν θείαν σου, ὄσιε, ἐκτελοῦσι πανήγυριν.

Ὅμοιον.

Κόσμον κατεφρόνησας, καὶ ἡδονῶν τῶν τοῦ σώματος καὶ Χριστῷ
ἠκολούθησας, ἐπ' ὤμων ἀράμενος, τὸν σταυρὸν, θεόφρον, ὦ
τὴν τοῦ Βελίαρ κάραν συνέτριψας στερρῶς, θεία δυνάμει περι-
φρουρούμενος, καὶ γῆθεν πρὸς οὐράνια μετεβιβάσθης γιθόμενος,
πρεσβευτῆς ἐτοιμότατος τῶν πιστῶς εὐφημοῦντων, σε.

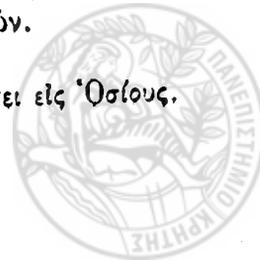
Δρόμον τῆς ἀσκήσεως, ἀπεριτρέπτως τετέλεκας, καὶ τὴν πί-
στιν τετήρηκας, ἐντεῦθεν καὶ στέφανον ἐκομίσω, Πάτερ, τῆς
δικαιοσύνης, ὃν σοι ἠτοίμασε Χριστός, ὁ κατ' ἀξίαν νέμων τὰ
ἐπαθλα, καὶ γέρα χαριζόμενος, καὶ τὴν τῶν πόνων ἀντίδοτιν, ὧν
καὶ νῦν ἡμᾶς τεύξασθαι, θεοφόρε Λαυρέντιε.

Δόξα. Ἦχος δ'.

Οχυρωμένος τὸν νοῦν γινώσκει θεία, Πάτερ Λαυρέντιε, τὰ πα-
ρέρχόμενα παρηλθες, μηδὲν θαυμάσας τῶν φθειρομένων, ἐν
μὲν θλίψεσι μεγάλῳφρων καὶ γενναιότατος, ἐν δὲ ἀσκήτει καὶ
εὐθυμία, ταπεινὸς καὶ μέτριος, καὶ τοῦ παρόντος βίου τὸ ἄστα-
τον πέλαγος, σαφῶς διαπεράσας, εἰς εὐδιδὸν λιμένα ἐφθασας, ἐκτε-
νῶς τὸν Σωτῆρα ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις, καὶ τὰ λοιπά, ζῆτει εἰς Ὅσιους.

ΟΛΙΓΑ ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ

Οὗτος ὁ ὅσιος Λαυρέντιος ὁ Μέγας ἐγένετο Μοναχὸς κατὰ τὸν ἰδ' αἰῶνα ἐν τῇ τοῦ Ἁγίου Ὁρους Λαύρα, ἀλλ' ἕνεκα τῆς ἐπικρατοῦσης τότε ἐν Ἁγίῳ Ὁρει καὶ κυρίως ἐν τῇ Λαύρα αἵρέσεως τοῦ Βαρλαάμ καὶ Ἀκινδύνου ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν· ἐλθὼν δὲ εἰς ταύτην τὴν ἐπαρχίαν Βώλου καὶ τῆς ἐπισκοπῆς Δημητριάδος ἀνήγειρεν ἐκ βάρων κατὰ τὴν σημερινὴν θέσιν τῆς ὁμωνύμου κωμοπόλεως Ἁγίου Λαυρεντίου «τὴν θείαν καὶ ἱερὰν Βασιλικὴν καὶ σταυροπηγιακὴν Μονὴν ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Λαυρεντίου (τιῦ) μαρτυρήσαντος ἐν Ῥώμῃ» ἐπι

* Ὁ μάρτυς Λαυρέντιος ἦτο Ῥωμαῖος καὶ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς ἐν Ῥώμῃ ἐκκλησίας, εἶχε τὴν ἐπιστάσιαν τῶν σκευῶν τῆς ἐκκλησίας καὶ τὴν φροντίδα τῶν χηρῶν καὶ τῶν πενήτων, πρὸς οὓς διένεμε τὰ ἐλεῆ τῶν χριστιανῶν. Ὅτε δὲ ὁ Δέκιος ἐκίνησε διωγμὸν κατὰ τῶν χριστιανῶν καὶ συνελήφθη ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ῥώμης Σηξῆτος ὁ Β'. ὅστις ἐμαρτύρησε διὰ σταυρικοῦ θανάτου, τότε συνελήφθη καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Λαυρέντιος, συλληφθεὶς δὲ ἠρωτήθη ὑπὸ τοῦ ἐπάρχου περὶ τοῦ θησαυροῦ τῆς ἐκκλησίας, ὁ δὲ Ἁγιος ἐζήτησε τριῶν ἡμερῶν ἄδειαν ἵνα παρευσιάζῃ τοὺς θησαυρούς. Λαβὼν λοιπὸν τὴν ἄδειαν καὶ ἐξελθὼν τοῦ δικαστηρίου συνήθρῃσεν ὄλους τοὺς πένητας καὶ πτωχοὺς, πρὸς οὓς ἔδωκε τοὺς τῆς ἐκκλησίας θησαυρούς καὶ ἔφερεν αὐτοὺς ἔμπροσθεν τοῦ τυράννου, πρὸς ὃν εἶπεν· «Ἴδου οἱ θησαυροὶ τῆς ἐκκλησίας ἡμῶν», ὁ δὲ τύραννος θυμωθεὶς διὰ τὴν εὐτολμίαν τοῦ Ἁγίου διέταξεν ἵνα ἐξαπλώσωσιν αὐτὸν ἐπὶ πεφυρακτωμένης ἐσχάρας, καὶ οὕτως ὁ ἅγιος παρέδωκε τὸ πνεῦμα εἰς χεῖρας Χριστοῦ τῇ 10 Αὐγούστου τῷ 258.

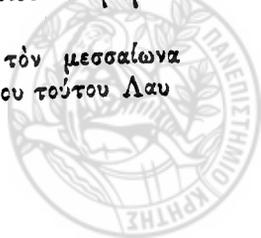
Ἔλα τὰ Εὐρωπαϊκὰ ἔθνη ἐσέβοντο καὶ σέβονται τὸν ἅγιον Λαυρέντιον καὶ διὰ τοῦτο εἰς πολλὰ ἀντικείμενα ἔδωκαν τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου, εἰς ποταμοὺς, κόλπους, νῆσους, δῆμους καὶ Κώμας. Ἁγιον Λαυρέντιον ὀνομαζέουσι τὸν μέγιστον ποταμὸν τῆς Β. Ἀμερικῆς. Ἁγιον Λαυρέντιον ὀνομαζέουσι τὸν μέγαν κόλπον τῆς Β. Ἀμερικῆς, ὅστις ἔχει ΝΔ. καὶ ΒΑ. τρεῖς ἐξόδοι εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν. Ἁγιος Λαυρέντιος ὀνομαζέται μίξι μικρὰ καὶ ἔρημος νῆσος κειμένη ΝΔ. τοῦ Βεχερσίνικοῦ περθμοῦ. Ἁγιον Λαυρέντιον ὀνομαζέουσι ἓνα δῆμον εἰς τὴν Κορσικὴν. Ἁγιον Λαυρέντιον ὀνομαζέουσι Κώμην τινὰ ἀπέχουσαν 35 χιλ. πρὸς ΒΔ. τῆς Λαρζαντιέρ. Ἁγιον Λαυρέντιον ὀνομαζέουσι ἑτέραν Κώμην ἀπέχουσαν 4 χιλ. ΒΑ. τοῦ Ὁρηγιανοῦ. Ἁγιον Λαυρέντιον ὀνομαζέουσι δύο Κώμας ἀνατολικῶς τῶν Πυρρηναίων, ὧν ἡ μὲν ἀπέχει τῶν Ἰσπανικῶν ὄρων 3 χιλ., ἡ δὲ οὖσα Γαλλικὴ ἀπέχει 14 χιλ. ΒΑ. τοῦ Περπιναίν. Ἁγιον Λαυρέντιον ὀνομαζέουσι καὶ μίαν μικρὰν πόλιν κειμένην ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Ἀράριδος ποταμοῦ τῆς Γαλλίας. Ἁγιος Λαυ-

της Βασιλείας τοῦ εὐσεβεστάτου Βασιλέως Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ (εὗτος ὁ Ἀλέξιος εἶναι ὁ τῆς Τραπεζούντος Αὐτοκράτωρ Ἀλέξιος Γ'. ὁ Μέγας Κομνηνός) ὅστις ἐστειλεν εἰς τὸν ὄσιον χρυσίον καὶ χρυσόβουλλον καὶ ἱερὰ σκεύη πρὸς εἰκοδομὴν τοῦ Ναοῦ, καὶ ἐτελειώθη ὁ Ναὸς τῷ 6,886 ἀπὸ Ἀδάμ, ἀπὸ δὲ Χριστοῦ 1378. Ὁ ἴδιος ὄσιος Λαυρέντιος ἀΐγειρε καὶ σκῆτην (κατὰ τὸν σημερινὴν θέσιν «Προφήτης Ἡλίας» ἣτις ἀπέχει ΑΜ. ἀπὸ τῆς Μονῆς ἡμισεῖαν ὥραν) ἦν δὲ, ἡ σκῆτη, ἐπ' ὀνόματι τῆς μεταμορφώσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ «Προφήτου Ἡλιοῦ».

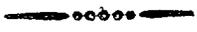
Τὰς περισσοτέρας τῶν μαρτυριῶν ἠρανίσθημεν ἐκ τῆς ἐνεπιγράφου πλακῆς, ἣτις εὐρέθη κατὰ τὸ 1865 καὶ ἤδη εὐρίσκεται ἐντετοιχισμένη εἰς τὴν βόρειον πρόσοψιν τοῦ Ναοῦ· ἀνεκαλύφθη δὲ ἐκτὸς τῆς Κώμης κατὰ τὴν θέσιν «Προφήτης Ἡλίας» ταύτην ἐλιθογραφήσαμεν καὶ ἐδημοσιεύσαμεν τὸ πανομοιότυπον αὐτῆς ἐν τῷ α' ἡμετέρῳ ἡμερολογίῳ «Φῆμη» τῷ 1886· ἔχει δὲ ἡ πλάξ οὕτως· «Ἡ θεία καὶ ἱερὰ βασιλικὴ καὶ σταυροπηγιακὴ Μονὴ τοῦ Ἀρχidiaκόνου Λαυρεντίου ἀνηγέρθη ἐκ βάρων ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ, διὰ συνδρομῆς καὶ ἐπιστασίας «Λαυρεντίου τοῦ Μεγάλου». Ἐστειλε δὲ ὁ εὐτεβεστάτος βασιλεὺς εἰς τὸν ὄσιον χρυσίον καὶ χρυσόβουλλον καὶ ἱερὰ σκεύη πρὸς εἰκοδομὴν τοῦ Ναοῦ, καὶ ἐτελειώθη ὁ Ναὸς εἰς τὰς σῶψις! ἀπὸ Ἀδάμ, ἀπὸ δὲ Χριστοῦ ΑΤΟΗ! Αὕτη ἡ σκῆτη (εἶναι ὁ τόπος καὶ ἡ θέσις ἐν ἣ εὐρέθη ἡ πλάξ) τῆς βασιλικῆς Μονῆς ἀνεγέρθη ἐπὶ Λαυρεντίου τοῦ Μεγάλου, ἦν δὲ ἐπὶ ὀνόματι τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ «Προφήτου Ἡλιοῦ». Τῆς μνήμης τοῦ ὁσίου Λαυρεντίου ἡ ἡμετέρα ἐκκλησία ἔχει εἰς τὰ χρονικά τῆς τῆ 10 Μαΐου, ἀλλ' οἱ συμπατριῶται ἡμῶν Ἅγιολαυρεντίται ἔχουσι τὴν μνήμην αὐτοῦ κινητήν, ἀπὸ τῆς 9 Μαΐου μέχρι τῆς 15 τοῦ ἰδίου μηνός, ἣτοι ἐορτάζουσι τὴν μετὰ τὰ δύο Σάββατα Κυριακὴν, δι. τι· ὁ ὄσιος Λαυρέντιος εἶναι ἀσῆμαντος εἰς τὰ βιβλία, καὶ ἰ. α

ρέντιος ὀνομάζεται καὶ εἰ, Δῆμος ἐν Γαλλίᾳ. Ἅγιος Λαυρέντιος ὀνομάζεται καὶ μία ἄλλη Κώμη ἀπέχουσα 26 χιλιόμετρα τοῦ ἁγίου Κλαυδίου. Ἐν τῇ Καλαυρίᾳ τῆς Ἰταλίας ὑπάρχουσι δύο Κῶμαι φέρουσαι τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου Λαυρεντίου, ἐν αἷς κατοικοῦσιν Ἕλληνας, καὶ ὧν ἡ μὲν ἔχει κατοίκους 3023, ἡ δὲ 728. Μετὰ τῶν εἰρημένων ὀνομάτων τοῦ ἁγίου Λαυρεντίου συναριθμεῖται καὶ ἡ προσφιλεῖς πατρίς ἡμῶν Ἅγιος Λαυρέντιος.

Κατὰ τὸν Μ. Ι. Γεδεών ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τὸν μεσσαίωνα ὑπάρχον 2 ἐκκλησῖαι καὶ ἐν μοαστήριον ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου τούτου Λαυρεντίου.

λοιπόν γένη σημαντικός ἐέκριναν οἱ κάτοικοι τῆς Κώμης, συνεργεῖα καὶ τοῦ τότε (1800) Μητροπολίτου Ἀθανασίου νὰ ἐορτάζωσι καὶ πανηγυρίζωσιν ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας, Κυριακὴν, Δευτέραν καὶ Τρίτην. Πέθην δὲ ἦτο ὁ θσος καὶ πῶς ὠομάζοντο οἱ γυνεῖς αὐτοῦ, δὲν γινώσκομεν.

Ἡ ἀνακομιδὴ τῆς Ἀγίας Κάρας καὶ τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἀγίου μάρτυρος Ἀποστόλου τοῦ Νέου.

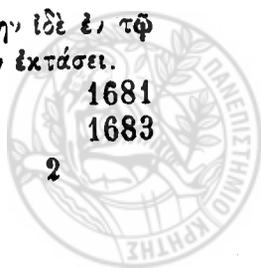
Τῇ τρίτῃ τοῦ Νοεμβρίου μηνὸς ἡ προσφιλὴς πατρίς μου «Ἅγιος Λαυρέντιος» πανηγυρίζει τὴν ἀνακομιδὴν τῆς Ἀγίας Κάρας καὶ τὰ ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀποστόλου τοῦ Νέου, ὅστις ἐμαρτύρησε τῷ 1680 Ἀυγούστου 16 ἐ, Κωνσταντινουπόλει ἐπὶ Σουλτάν Μεχμέτ τοῦ Δ'. Μέγας δὲ βεζύρης ἦτο τότε ὁ περιβόητος Καρᾶ Μουσταφᾶ πασᾶς καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ὁ ἀπὸ Λαρίσσης Ἰάκωβος ὁ Χίος. Τὸ μαρτύριον δὲ τοῦ ἁγίου ἐγραψεν Ἰωάννης ὁ Καρυοφύλλης ὠν τότε μέγας Λογοθέτης τῆς Μ. Ἐκκλησίας (α). Ἡ Κάρα

(α) Οὗτος ὁ Καρυοφύλλης ἦτο ἐκ τῆς ἐπαρχίας Δέρκων (πρὸ αὐτοῦ ὑπῆρξαν ἄλλοι δύο φέροντες τὸ αὐτὸ ὄνομα ὁ μὲν Ἰωάννης Καρυοφύλλης Βυζάντιος κατὰ τὰ τέλη τοῦ 16 αἰῶνος, ὁ δὲ Ἰωάννης Ματθαῖος Καρυοφύλλης Κρής 1633). ὅστις κατὰ τὸ 1643 ἔλαβε τὸν τίτλον Μεγάλου Λογοθέτου τῆς Μ. Ἐκκλησίας, ἐγραψε δὲ τὰ μαρτύρια τῶν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ μαρτυρητᾶντων ἐν Κωνσταντινουπόλει ἁγίων ἐμαρτύρησαν δὲ ἔνδεκα, οἱ ἐξῆς:

1. Ἰορδάνης Τραπεζούντιος 2 Φεβρουαρίου	1690
2. Ἰωάννης Θάσιος 20 Δεκεμβρίου	1652
3. Συμεὼν Τραπεζούντιος 14 Ἀυγούστου	1653
4. Ἰωάννης Βλάχος 12 Μαΐου	1662
5. Ἀθανάσιος 21 Ἰουλίου	1670
6. Νικόλαος Καρπενήσιος 23 Σεπτεμβρίου	1672
7. Γαβριήλ 2 Φεβρουαρίου	1676
8. Ὅσιμ. Κυπριανὸς 5 Ἰουλίου	1680
9. Σταμάτιος ἐκ Βώλου 16 Ἀυγούστου	1680

Ὅν ἡμεῖς διοομάζομεν Ἀπόστολον τὴν αἰτίαν ταύτην ἰδὲ ἐν τῷ ἰδίῳ φυλλαδίῳ ἐν ᾧ γέγραπται τὸ μαρτύριον τοῦ ἁγίου ἐν ἐκτάσει.

10. Ὅσιμ. Δαμιανὸς 13 Νοεμβρίου	1681
11. Παῦλος Ρουσσος 3 Ἀπριλίου	1683

τοῦ ἁγίου ἀπὸ τοῦ μαρτυρίου μέχρι 1795, ἤτοι 115 ἔτη μετὰ τὸ μαρτύριον ἠύρισκετο ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου τοῦ ἐν τῷ χωρίῳ τῆς πόλεως «Τατόουλα» καλουμένῳ. Τῷ 1795 ὁ Στ. Λευκίας Δοσίθεος ὁ συμπατριώτης τοῦ Ἁγίου ἐφῆρεσε τὴν ἁγίαν Κόραν, καὶ ἀντ' αὐτῆς ἔθεκεν ἄλλην εἰς τὸ κυτίδιον. τότε δὲ εὐρεθεὶς ἐκεῖ συμπατριώτης τις ὀνομαζόμενος Σταμούλης Κέκκας καὶ παραλαβὼν τὴν Κόραν ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὴν πατρίδα του «Ἁγιον Λαυρέντιον», ἣν οἱ Ἁγιο-λαυρεντίται κατέθησαν ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου καὶ μετὰ πέντε ἔτη τῷ 1800 ὠκεδόμησαν εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν τοῦ Ἁγίου περικαλλῆ ναὸν ἐπὶ ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου τοῦ Νέου. Μέχρι τοῦ 1836 ὁ Ἅγιος ἦτο ἀσήμαντος, τῷ 36 συνεληντες οἱ ἀγωγιᾶται (χιραντισίδες) τοῦ χωρίου ἐνέκρινον ἵνα κατὰ τὴν 16 Αὐγούστου καθ' ἣν ἐορτάζουσι τὴν μνήμην αὐτοῦ διὰ συνεισφορῶν καὶ ἐράνων ἐτοιμάζωσιν Ἁγάπας (6), ἣτοι φαγητὰ διὰ τοὺς ξένους καὶ δι' αὐτούς, καὶ τρώγωσι παρὰ τῷ Ναῷ καὶ ὑπὸ τὸν Νάρθηκα. Ἐκτοτε δὲ κατ' ἔτος αὐξάνει ἡ πανηγυρις ἐπαισθητῶς. Τῷ 1851 συναθροισθέντες οἱ ἱερεῖς ἀπεφάσισαν τὴν παροῦσαν ἐορτὴν καὶ ἐώρτασαν αὐτὴν μεγαλεπρεπῶς, ἣδη δὲ ἐξακολουθεῖ. Ἡ μεγαλητέρα ὁμως πανηγυρις γίνεται τῇ 16 Αὐγούστου καθ' ἣν ἐκ τῶν περίξ χωρίων καὶ ἐκ τῶν ἀπωτέρων μερῶν συρρέουσιν ἐν αὐτῇ πανηγυρισταὶ ἵνα προσενέγκωσιν ἕκαστος ὅ,τι ἐν καιρῷ ἀπαισίῳ ἢ ἐν χρόνῳ κακοδαίμονι ἔταξαν εἰς τὸν Ἅγιον, ἀπεκδεχόμενος ἀντίληψιν καὶ εὐόδωσιν εἰς τὰ ἔργα ἢ εἰς τὴν υἰεῖαν αὐτοῦ. Περὶ τῆς πανηγύριως ταύτης ἐχούσης καθαρῶς θρησκευτικὸν χαρακτήρα ὀφειλομένον νὰ σημειώσωμεν ὅτι οἱ προσερχόμενοι καὶ προσφέροντες τὰς ἱκετηρίους προσφοράς αὐτῶν, ἐλαύνονται ἐκ τῆς πεποιθήτους ὅτι ὁ δοξαζόμενος νεομάρτυς Ἀπόστολος ὁ Νέος ἠγωνίσαστο τὸν καλὸν ἀγῶνα ὑπὲρ πί-

(6) Ἁγάπαι ἐλέγοντο εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς Ἐκκλησίας τὰ συμπόσια, ἅτινα οἱ χριστιανοὶ ἐτέλουν κατὰ τὰς μνήμας τῶν μαρτύρων, ταῦτα τὰ συμπόσια ἐγένοντο χάριν τῆς εὐαγγελικῆς ἀγάπης καὶ χριστιανικῆς εὐσεβείας· τότε ὁ δυστυχῶν ἀνελαμβάνετο, ὁ πεινῶν ἐτρέφετο, ὁ τεθλιμμένος ἐπαρηγορεῖτο, ὁ Θεὸς δι' ὕμνων ἐδοξολογεῖτο, ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα συμπόσια προκόντως τοῦ χρόνου βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἔπεσαν εἰς καταχρήσεις, καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἕκτη Οἰκουμένη Σύνοδος διὰ τοῦ 74 κανόνος καὶ ἡ ἐν Λαοδικείᾳ τοπικὴ Σύνοδος διὰ τοῦ 28 κανόνος ἠμπέδισαν τὰς τοιαύτας ἀγάπας καὶ συμπόσια. Αὐτὸ τοῦτο πρέπει νὰ γίνῃ καὶ ἐν τῷ Ναῷ τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου τοῦ Νέου, ἵνα μὴ τοῦ λοιποῦ ἀκούωμεν παράπονα παρὰ τῶν ξένων καὶ ἐντοπίων.

στεως και πατρίδος, και τοιουτοτρόπως ἕκαστος ἔχει ὑπ' ὄψιν δι προσφέρει τὴν εὐγνωμοσύνην του εἰς τὸν μάρτυρα θύσαντα τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τῆς πίστεως και τῆς πατρίδος Ἡ πατρίς αὐτοῦ ἐπιέζετο ὑπὸ τῶν διοικητῶν αὐτῆς και εἰ προτελλοντες εἰς Κωνσταντινουπόλιν ἀντιπρόσωποι τῆς κωμωπολειῶς του, ἵνα ἀπαλλαξῆ τὴν πατρίδα του ἀπὸ τῆς πίστεως ταύτης, ἠναγκασθησαν νὰ προσφύγωσιν εἰς τὴν συνδρομὴν αὐτοῦ. Ὁ νεαρὸς Ἀπόστολος ἐν ὄλῃ τῇ ἀφανείᾳ του, τὴν ἡ καταγωγὴν του εἶχε, καταγόμενος ἐκ μὴ πλουσίων γοέων, ἀνέλαβε νὰ ὑπεραπίστη τὴν καταπιεζομένην πατρίδα του και μετὰ τῶν σταλέντων ἀντιπροσώπων τῆς πατρίδος του τελευτήσας νὰ πρὸβῃ μέχρι τοῦ νὰ παρασταθῇ δι' ἀναφορᾶς εἰς τὴν Υ. Πύλῃν, ἐδέησε νὰ καταδιωχθῆ και, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Τούρκων τότε, νὰ ἐκβιασθῆ εἰς ἐξώμοσιν. Δύο ἄρα αἰσθήματα, ἡ πατρίς και ἡ πίστις, ἐξηνάγκασαν τὸν περιόξον τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου νεανίαν νὰ ἀναλάβῃ τὸν ἀγῶνα και νὰ εἴπῃ εἰς τὸν Μέγαν Βεζύρη: ἡ πατρίς μου πιέζεται, και νὰ μὴ ἀποδεχθῆ, και διὰ θανάτου, τὸ νὰ ἀπαρνηθῆ τὴν θρησκείαν του. Τοιαύτη ἡ ἑορτὴ τοῦ πανηγυριζομένου ἐνταῦθα νεομάρτυρος Ἀποστόλου τοῦ Νέου. Ἡ συρροὴ τοῦ πλήθους ἐκ τῶν περίξ και ἐκ τῶν ἀπωτάτων ἐτι μερῶν, σκοπὸν ἔχει νὰ τιμήσῃ τὴν μνήμην αὐτοῦ, θύσαντος τὴν ψυχὴν του, τὸ μὲν ὑπὲρ τῆς ὑποστηρίξεως τῶν δικαίων τῆς πατρίδος του, τὸ δὲ ὑπὲρ τῆς τοῦ Χριστοῦ πίστεως. Ἀναγράφωμεν ταῦτα ἵνα ποιήσωμεν γνωστὸν εἰς τινὰς ὅτι ὁ ἑορταζόμενος ἅγιος δὲν ἑορτάζεται ἐκ θρησκευτικοῦ ζήλου μόνον, ἀλλ' ὅτι δικαίως κέκτηται τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν ἑορταστῶν, διότι ἐλατήρια τοῦ θανάτου του δὲν ὑπῆρξαν συμφέροντα κοινὰ ἢ ἰεουσιώδη, ἀλλ' ἡ πρὸς τὴν θρησκείαν πίστις και ἡ πατρίς. Ἡ τιμὴ και ἡ προσφορομένη πάνδημος ἐκ τῶν κατοίκων τῶν περίξ χωρίων ἀφροσύσις εἰς τὴν μνήμην αὐτοῦ θεωρητέα οὐχὶ ὡς προερχομένη ἐκ προλήψεων ἢ δεισιδαιμονιῶν, ἀλλ' ἐξ αἰσθήματος ἐκτιμήσεως πρὸς τὸν νεαρὸν ἀθλητὴν, ὅστις πατρίδα και θρησκείαν συνέδεσεν εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτοῦ. Περιττὸν νὰ ἀναφέρωμεν ὅτι βεβαίως οἱ πλείστοι τῶν ἑορταστῶν δὲν φιλοσοφῶσιν ἐπὶ τοῦ βίου τοῦ μάρτυρος και ὅτι ἔρχονται ἐνταῦθα ὑπὸ πεποιητήεις διαφόρους, ἀλλ' ὅμως εἶναι γεγονός ὅτι οὐδεὶς θεωρεῖ, ὅτι δὲ ὀφείλει νὰ προσενέγκῃ σέβας εἰς ἅγιον, οὕτινος ἡ ἱστορία ἐστὶ πατρίς και πίστις. Συρρέει ἐνταῦθα πλῆθος προσκυνητῶν και γίνεται οὐχ ἥττον μεγάλη κοινωρικὴ συνάθροισις μετ' εὐλαβείας και καταιψίσεως προσφορομένη καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς πανηγύρεως, ἀλλ' ὅμως οὐδεὶς ἐννοεῖ ὅτι ἔρχεται νὰ μὴ εὐλαβηθῆ τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ ἑορταζόμενος ἅγιος εἶναι και μετὰ θάνατον εὐεργέτης και ἐλεήμων.

«Οὕτως ὀλέκληρος ἡ ἡμέρα αὕτη δέρχεται ἐν κατανύξει καὶ κατηφείᾳ μεταξύ τῶν συναθροισθέντων πανηγυριστῶν καὶ ἐν φριδρῶ ὀρίζονται καὶ εὐθύμῳ ἀτμοσφαίρᾳ βασιλεύει γενικὴ σιγὴ καὶ ἀπάθεια, καίτοι ὑπερχίλιοι ἑορτασταὶ περιέρχονται τὴν κωμόπολιν ἡμῶν. Πάντων λοιπὸν ἡ προσοχὴ εἰς αἱ ἐστραμμένη τὴν ἡμέραν αὐτὴν εἰς τὴν περιποίησησιν τῶν προσερχομένων ξένων, ὧν τοὺς πλείστους ξενίζει ὁ οἶκος τοῦ ἀγίου, διότι ὁ ναὸς εἶναι ἐκτισμένος ἐπὶ τῆς πατρικῆς αὐτοῦ οἰκίας καὶ πλέον μίση καὶ πάθη καὶ πᾶν ὁμοίον αἰσθημα τότε δὲν ἰσχύουσιν, οὐδὲ ἀκούεται λέξις ἄλλη ἢ ἄλλη φωνή, εἰμὴ αἱ δεήσεις τῶν ἱερέων καὶ αἱ φιλοφρονήσεις τῶν κατοίκων πρὸς τοὺς ξενιζομένους προσκυνητάς, διότι εὐθυμία καὶ ἄσματα καὶ ὄργανα μουσικὰ εἰσὶν ἀνέκαθεν ἀπηγορευμένα αὐτὴν τὴν ἡμέραν. Ἀμφιβάλλομεν ἂν ἄλλη θρησκευτικὴ πανήγυρις ἀλλαγῶ τελεῖται μετὰ τοσαύτης εὐλαβείας, καίτοι οὐδὲ θαύματα διαδίδονται οὐδὲ ἄλλαι προλήψεις κηρύσσονται καὶ ἐπικρατοῦσιν, ἀλλ' ἀπλῶς μόνον πιστεύεται ὅτι αἱ προσφερόμεναι τῷ ἁγίῳ εὐχαὶ εἰσὶν ἐξίλαστήρια καὶ ἱαματικά καὶ ἐπὶ τῇ πεποιθήσει ταύτῃ ἡ πανήγυρις δὲν παρρυσιάζει φανατικοῦ ὄχλου συνάθροισιν, ἀλλὰ κοινήν ὁμήγυριν λαοῦ κατεχομένου ὑπὸ ἀληθοῦς αἰσθήματος εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν ἀθλητὴν νεανίαν, ὅστις ἐν ἐποχῇ σκοτεινῇ καὶ βαρβάρῳ ἔθῳ σεν ἑαυτὸν οὐχὶ ἀπλῶς ἐκ φανατικοῦ πόθου, ἀλλ' ἐξ αἰσθήματος εὐγενοῦς, προτενεχθεὶς νὰ πατάξῃ τὰς ἐν τῇ πατρίδι του γενομένης ἀδικίας κατὰ πρόσωπον, αὐτὸς ὁ πτωχὸς καὶ ἄσημος νεανίας, τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀρχῶν καὶ ἀντιπαχθεὶς εἶτα μετὰ πρωτοφανοῦς θάρρους κατὰ τῶν βασάνων καὶ τῶν θλίψεων, ἃς ἀντέταξαν εἰς τὴν καρτερίαν αὐτοῦ οἱ ἀσεβεῖς τῆς πατρίδος του δυνάσται. Ἰδού τὸ ὄλον τῆς πανηγύρεως ταύτης, ἣν ἐπεχειρήσαμεν ἐν ὀλίγοις νὰ σκιαγραφῆσωμεν σήμερον καὶ ὅπερ ἐνόμισα προτιμότερον ἀντὶ παντὸς ἄλλου θέματος νὰ μεταδώσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώττας, ὅπως μὴ τινες αὐτῶν πλανῶνται εἰς ἄλλας σκέψεις καὶ ἐκτιμήσεις ἀποδίδοντες τὴν ἐκδηλουμένην εὐλάβειαν τῶν προσερχομένων ἐν τῇ κωμοπόλει ἀθρίων προσκυνητῶν κατὰ τὴν 16 Αὐγούστου, ὅτε τελεῖται ἡ μεγαλητέρα πανήγυρις τοῦ νεομάρτυρος Ἀποστόλου τοῦ Νέου».

Ἡ κωμόπολις «Ἅγιος Λαυρέντιος»

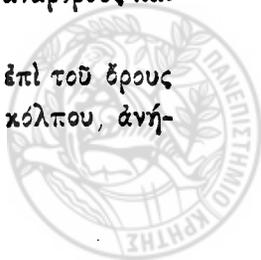
Ὁ Ἅγιος Λαυρέντιος ἡ προσφιλέης πατρίς μου, ἐν ἣ εἶδον πρῶτον τὰς ἀκτῖνας τοῦ φωτός τοῦ ἡλίου τῷ 1835 τῇ 14 Νοεμβρίου καὶ ἔμαθον τὰ πρῶτα γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου κεχαραγμένα ὑπὸ τοῦ ἱερέως τῆς ἐκείνης ἡμῶν (Παπακωσταντῆ Ζώη) ἐπὶ τῆς ξυλίνης καὶ τετραγώνου πινακίδος, ἣν ἔφερον ἐξηρητημένην ἀπὸ τοῦ ὕμου· τὴν θύραν τοῦ δημοτικοῦ καὶ ἑλληνικοῦ σχολείου τῆς πατρίδος μου δὲν εἶδον, οὐτε τὴν κλίμακα αὐτῶν ἀνήλθον, διὰ τὸ «τὰ ἡμέτερα μικρά τε εἶναι καὶ ταχεῖάν τινα τὴν ἐπικουρίαν ἀπαιτεῖν», ἔμεινα δὲ μέχρι τῆς 16 Ἰουνίου 1858 ἡμέρα Δευτέρα, καθ' ἣν ἀνεχώρησα εἰς Ἄθωνα (Ἅγιον Ὅρος).

Ταύτη τῇ πατρίδι μου ὑπερέτησα ἐπὶ τετραετίαν διὰ τοῦ ἐπαγγελματός τοῦ ἀγροφύλακος, ὃ ἐκληρονόμησα παρὰ τοῦ πατρός μου, διότι ὁ πατήρ μου δὲν «ἐσκοπεῖτο μετὰ τῶν φίλων ὅ,τι καὶ διδάξαιτό με».

Καὶ ἐν καιρὸν μετερχόμενην (ἀπὸ τῆς 26 Ἰουλίου 1854 μέχρι τῆς 13 Ἀπριλίου 1858) τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀγροφύλακος ἔφερον ἐν τῇ πύρᾳ τὴν «Ἀμαρτωλῶν σωτηρίαν» καὶ τὸν κηθαράν καὶ μίαν μικρὰν γεωγραφίαν τοῦ Κοκκῶνῃ, ἅτινα βιβλία μοὶ ἐδώρησεν ὁ συνδημότης μου Νικολῆς Παπαδημητρίου καὶ συλλαβικῶς πως ἀνεγίνωσκον αὐτὰ καθήμενος ὑπὸ τὰ ὀπωροφάγια.

Μεταβάς εἰς Ἅγιον Ὅρος καὶ κατοικήσας ἐν τῇ τοῦ Ἐσφιγμένου Μονῆ ἡσθίνθην τὴν ἡδύτητα τῶν γραμμάτων προσέτι δὲ ἐνθυμούμενος τὰ ἀποσθέγματα τοῦ Σωκράτους, ἅπερ ἔμαθον παρὰ τοῦ γέροντός μου. Κρεῖσσόν σε ὀψιμαθῆ ἢ ἀμαθῆ εἶναι» ἐτρώθην τὴν καρδίαν ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τῆς παιδείας, ὡς ὁ Θεμιστοκλῆς διὰ τὸ τρίπαιον τοῦ Μιλτιάδου, ὅθεν παρακαλέσας τὸν Καθηγούμενον Ἀγαθάγγελον ἱερομόναχον ἔτυχον τῆς ἀδείας καὶ εἰτελῶν ἐν τῇ Ἀθωνικῇ σχολῇ κατὰ τὰ τέλη τοῦ τριακοστοῦ τρίτου ἔτους τῆς ἡλικίας μου (τῷ 1868 Ὀκτωβρίου 9) ἔμαθον ἐπὶ τρία ὄλα ἔτη νὰ χαράττω ταύτας τὰς ὀλίγας ἀνάρθρους καὶ ἀσυντάκτους γραμμὰς, δι' ἃς λογιζῶ ἑμαυτὸν εὐτυχῆ.

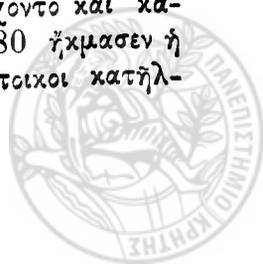
Ἡ κωμόπολις τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου εἶναι μία τῶν ἐπὶ τοῦ ἔρους τοῦ Πηλίου κωμοπόλεων καὶ θεατῆ ἐκ τοῦ Παγασσητικοῦ κόλπου, ἀνή-

χει εἰς τὸν Δῆμον Νηλείας οὐ ἡ ἔδρα ἐν τοῖς Λεχωνίοις Ἀπέχει τῆς θαλάσσης ἐκ τοῦ ὄρου τῆς Ἀγρίας 10303 βήματα τοῦ περιπάτου, τῆς δὲ Δρακίας τῆς πρὸς ΒΔ κειμένης βήματα 4,608 καὶ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ πρὸς ΑΜ κειμένου 6,348 βήματα, καθὼς ἐγὼ αὐτὸς ἐμέτρησα ταῦτα κατὰ τὸ 1886. Ἔλαβε δὲ τὸ ὄνομα τοῦτο ἀπὸ τῆς ὑπεράνω αὐτῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου τῆς ἰδρυθείσης, ὡς εἰπομεν ἐν τῇ βιογραφίᾳ τοῦ ὁσίου σελ. 16 κατὰ τὰ μέσα τοῦ 18 αἰῶνος, ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἔλαβεν καὶ ἡ κώμη τὴν ὑπαρξίν τῆς. Ἴδου δὲ πῶς ἔλαβεν τὴν ὑπαρξίν· ὅτε ἀνηγγέρθη ἡ Μονὴ ὑπὸ τοῦ ὁσίου Λαυρεντίου καὶ ἤρξατο νὰ ἀκμάζη, ἀπέκτησε πολλὰς γαίας καλλιεργησίμους περίεξ τῆς Μονῆς καὶ ἐν τῇ κτηματικῇ περιφερείᾳ τῆς νῦν κωμοπολεως ἐν αἷς ὑπάρχουν πολλὰι συκαμηναί, ὧν τὰ φύλλα τρώγουσιν οἱ μεταξοσκώληκες· μὴ δυνάμενοι δὲ οἱ μοναχοὶ νὰ ὑπηρετήσωσι μόνοι τοὺς μεταξοσκώληκας ἔφερον ἀπὸ τῶν Λεχωνίων τοῦ Παλαιοκάστρου ἐκ τῆς Σαρβάν καταλλήλους ἐργάτας διὰ τὴν τοιαύτην ἐργασίαν, οἱ ἐργάται πτωχοὶ ὄντες ἔφερον μεθ' ἑαυτῶν καὶ τὰς εἰκογενείας τῶν, προϊόντος τοῦ χρόνου ἠλαττώθησαν οἱ μοναχοὶ καὶ ἐπληθύθησαν οἱ λαϊκοὶ καὶ οὕτως ἀνεγνωρίσθη τὸ μικρὸν ἐκεῖνο χωρίον ὡς χώρα κατὰ τὴν ἐπιγραφὴν τῆς σφραγίδος, ἣτις ἐχαράχθη τῷ 1859, ἔχει δὲ οὕτω· «Σφραγῆς τῆς Μονῆς καὶ χώρας τοῦ Ἁγίου ἱερ. ΑΚ Λαβρεντηροῦ ΖΕΖ» ἦτοι Σφραγῆς τῆς Μονῆς καὶ χώρας τοῦ ἱερομάρ. Ἀρχιδιάκονου Λαυρεντίου 7067 ἀπὸ Ἀδάμ, ἀπὸ δὲ Χριστοῦ 1559· ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ 1559 μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ 18 αἰῶνος τὸ χωρίον ἦτο ἀτήμαντον, ἠρήθμει 60—70 εἰκογενείας. Ὅτε κατὰ τὸ τέλος τοῦ 17 αἰῶνος ὁ Μανιάτης Διμπερίου Γερακάρης μετὰ τῶν ἀμαρτωλῶν τῆς Στερεᾶς διέδραμε τὴν Φθιώτιδα καὶ Εὐρυτανίαν καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Ἠπειρὸν καὶ ἀπανθρώπως ἐληλάτησε τὴν Ἄρταν (1696 Αὐγούστου 27, καὶ τουρκοκρατουμένη Ἑλλάς σελ. 422), τότε οἱ Ἀγραφιῶται φοβηθέντες κατέφυγον πολλοὶ εἰς τὴν Μακρυνίτσαν θεωροῦντες αὐτὴν ἀσφαλεστάτην, μὴ δυνάμενοι δὲ νὰ ζήτῳσιν ὄλοι ἐκεῖ καὶ ὀδηγηθέντες ὑπὸ τῶν Μακρυνιτσιωτῶν ἦλθον καὶ κατώκησαν εἰς Ἅγιον Λαυρέντιον ὡς χωρίον βακούφιον καὶ ὡς ἔχον πρῶεστοὺς φρονιμωτέρους τῶν ἄλλων βακουφίων χωρίων, καθὰ καὶ ὁ πολὺς Κωνσταντῆς ἐξιστορεῖ ἐν τῇ Γεωγραφίᾳ του (σελ. 226) «ζῶν (οἱ Ἁγιολαυρεντίται) ὄλοι σχεδὸν καλὰ, οἱ προεστοὶ τῆς εἶναι φρονιμώτεροι τῶν ἄλλων χωρίων, ἐπειδὴ μ' ὄλον ἔπου δὲν ταξιδεύονται διοικῶν τὴν χώραν τοὺς καλὰ καὶ δὲν τὴν ἔχουν εἰς χρέος κινδὸν βαλμῆ ἢν καθὼς οἱ ἄλλοι τῶν περισσοτέρων χωρίων». Διὰ δὲ τὸν Ἅγιον Γεωργίου λέγει· «οἱ ἐγκατοικοὶ τῆς (ἡ χώρα Ἁγίου Γεωργίου) ὅμως εἶναι ἄνθρωποι ὑπερήφανοι, στασιῶδεις, φιλοτάραχοι. Οἱ προεστοὶ τῆς

φιλαυτοί περισσότερο παρά φιλόκοινοι· δὲν ἐσυμφώνησαν κἀμμιά φορά εἰς τὸ νὰ κυτάξουν τὸ κοινὸν συμφέρον, ἀμὴ τραβοῦντας ἕνας ἐδῶ, ἄλλος ἐκεῖ καὶ καταστρέφονται ἕνας τὸν ἄλλον μέχρι θανάτου, τὴν καταχρέωσαν καὶ τῆ ἐφερον εἰς κακὴν κατάστασι, μῶλον ὁποῦ εἶναι βακοῦφι καὶ ἔχει καὶ καλὰ εἰσοδήματα» δι' αὐτὸν τὸν λόγον ἔρχοντο εἰς τὸν ἅγιον Λαυρέντιον· τότε οἱ Ἁγιολαυρεντίται ἠναγκάσθησαν νὰ ἀνεγείρῳσιν εὐρυτέραν ἐκκλησίαν καὶ ἀνωκοδόμησαν κατὰ τὸ 1730 τὸν μικρὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ὅτι δὲ ἦτο πολὺ μικρὸς ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου δεικνύει τὸ τέμπλον τὸ ὁποῖον σώζεται μέχρι σήμερον εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐμβαλωμένον διότι καὶ διὰ τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου, ἦτο μικρότερον, ὅστις ἀηγέρθη τῷ 1777.

Ὅτε τῷ 1770 Φεβρουαρίου 28 ἠγκυροβόλησεν ὁ Ῥωσικὸς στόλος ἐν τῷ λιμένι τοῦ Οἰτύλου, τότε ἀνεπέτασεν τὴν σημαίαν τῆς ἐπαναστάσεως ἐν Αἰγίῳ ὁ Μητροπολίτης Πατρῶν Παρθένιος, ἐν Κορίνθῳ ὁ Γεώργιος Νοταρᾶς, ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Φαναρίου ὁ προεστὼς Ἀνδροιταίνης Ἀναστάσιος Χριστόπουλος, ἐν Καλάμαις ὁ Μπενάκης, ἐν Βάλτῳ ὁ Στηθάς Γεροδήμος, ἐν Βονίτση καὶ Ἐπρωμέρῳ ὁ Χρήστος Γρίβας, ἐν Ἀγγελοκάστρῳ ὁ Γεώργιος Λαχούρης, ἐν Μεσολογγίῳ ὁ Παναγιώτης Παλαμᾶς, ἐν Κραβθάραις ὁ Κωνσταντῖνος Σουσμάνης, ἐν Λοιδωρικίῳ ὁ Λωρῆς, ἐν Παρνασσίδι ὁ Κομνηνὸς Τράκας, ἐν Λεβαδείᾳ ὁ Ἰωάννης Καλπούζης καὶ ἐν Μεγαρίδι ὁ Μητρομάρας. Συγχρόνως δὲ καὶ δέκα χιλιάδες Θεσσαλῶν προέβησαν εἰς ἐπαναστατικὰς διαδηλώσεις, (Τουρκ. Ἑλλάς· σελ. 486) ἀλλ' ἐγκαταλειφθέντες ὑπὸ τῶν Ῥώτων ἐνίκηθησαν ἐν Ἀγγελοκάστρῳ καὶ διεσκορπίσθησαν· τότε πάλιν πολλοὶ φιλήτυχοι, ἀνεχώρησαν ἐκ τῆς Θεσσαλίας καὶ ἔλθον καὶ κατώκησαν εἰς τὰ χωρία τοῦ Βώλου. Εἰς τὴν φυγὴν τῶν χριστιανῶν ἀπὸ τῆς Θεσσαλίας εἰς τὴν ἐπαρχίαν Βολοῦ ἐβοήθησε καὶ ἡ σφαγὴ τῶν τριῶν χιλιάδων Τρικιέων ἐν Λαρίσση τῷ 1770 Μαρτίου 9, ἣν σφαγὴν περιγράφει ὁ Κούμας (τόμ. 10 σελ. 583)· κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν ἔφ' ἔργον καὶ αἱ οἰκογένειαι τῶν Κυριαζίων καὶ τῶν Γουσιῶν ἀπὸ Ζήρκου καὶ ἔλθον καὶ κατώκησαν ἐν τῇ Κώμῃ τοῦ ἁγίου Λαυρεντίου, αἵτινες οἰκογένειαι ἐπληθύνθησαν καὶ ἐμεγαλύνθησαν· ἀλλ' ἤδη παρήκμασαν, περὶ ὧν ἄλλοτε θὰ εἴπωμεν περισσότερα. Κατὰ τὸ 1775 ὁ ἅγιος Λαυρέντιος εἶχεν 290 οἰκογενείας, κατὰ δὲ τὸ 1824, 380, διότι πολλοὶ φοβούμενοι τὴν τυραννίαν τοῦ Ἀλη πασσᾶ ἔρχοντο καὶ κατώκουν ἐν τοῖς χωρίοις τοῦ Πηλίου. Μέχρι τοῦ 1880 ἔκμασεν ἡ Κώμη, ἔκτοτε ἤρξατο ἡ παρακμὴ τῆς, διότι πολλοὶ κάτοικοι κατήλ-

θον εἰς Λεχώια, εἰς Ἀγριάν καὶ εἰς Βῶλον καὶ ἤδη εἰσι πολλοὶ οἰκίαι διαθέσιμοι καὶ πρὸς πώλησιν.

Σήμερον κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ 1896 ἀριθμεῖ 2,205 κατοίκους, ἀλλ' ὁ ἀριθμὸς οὗτος εἶναι λαθασμένος, μολις ἔχει 1750· εἶναι ἔδρα ἀπὸ τῆς α' Μαΐου—α' Ἰουλίου τοῦ εἰρηνοδικείου ἀγίου Λαυρεντίου· ἔχει τρεῖς ἐνοριακοὺς ναοὺς μετὰ 4 ἱερέων ἐγγάμων, τὸν τοῦ ἀγίου Δημητρίου οἰκοδομηθέντα τὸ δεύτερον τῷ 1730, τὸν τοῦ ἀγίου Ἀθανασίου ἰδρυθέντα τὸ πρῶτον τῷ 1777, τὸν τοῦ ἀγίου Νεομάρτυρος Ἀποστολεῦ τοῦ Νέου ἰδρυθέντα τὸ πρῶτον τῷ 1800, πρὸς τούτοις καὶ δύο μοναστήρια τὸ τοῦ ἀγίου Λαυρεντίου καὶ τὸ τοῦ ἀγίου Νικολάου, ἀμφότερα ἔρημα μοναχῶν, καὶ ἑπτὰ ἐξωκλήσια τὸ τῆς ἁγίας Παρασκευῆς, τὸ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, τὸ τοῦ ἀγίου Κωνσταντίνου καὶ τὰ τρία ὄντα εἰς τὸ βρειοδυτικὸν μέρος τοῦ χωρίου, τὸ τοῦ Προφήτου Ἡλίου, τὸ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ κατὰ τὴν θέσιν «Συρδᾶ», τὸ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς αὐτὸ ἰδιοκτητὸν οἰκοδομηθὲν τῷ 1815, τὸ τοῦ ἀγίου Νικολάου καὶ τὸ τοῦ Προδρόμου κατὰ τὴν θέσιν «Τσιφλίκια», ἐν τῷ προαυλίῳ τοῦ ἀγίου Νικολάου σώζεται ἐνετικὸς Πύργος ἐτοιμόρροπος, ἐν σήμερον ἔχουσιν ἀχυρῶνα· ἐπὶ τῆς θύρας δλίγον πρὸς τὸ βρειον ὑπάρχει ἐνεπίγραφος ὀρθογώνιος πλάξ, ἀλλὰ χεῖρ βέβηλος ἐξήλειψε τὰ γράμματα διὰ σφύρας, ὁμοίως δὲ ὑπάρχουσιν εἰς τὴν περιφέρειαν αὐτοῦ καὶ 7 ἐρημοκλήσια, τὸ τοῦ ἀγίου Εὐθυμίου, τὸ τῆς Παναγίας (Παναγίτσα), τὸ τῶν Ἁγίων Πάντων, τὸ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων κατὰ τὴν θέσιν «παληοκλήσι», τὸ τοῦ ἀγίου Γεωργίου, τὸ τοῦ Προφήτου Ἡλίου ἐν ᾧ εὐρέθη ἡ πλάξ ἣ ἐδημειοῦσαμεν, τὸ τοῦ Προδρόμου κατὰ τὴν ρωμαντικὴν θέσιν «Κουφάλια» παρὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἀγούσαν ἀπὸ ἀγίου Λαυρεντίου εἰς ἅγιον Γεώργιον· ἐν τῷ μέσῳ τοῦ διὰ πετρῶν μόνον κτιθέντος δίκην μάνδρας ναῦκου, εἰσι δὲ τὰ σύνορα τὰ χωρίζοντα τὰς δύο περιφέρειας τῶν δύο τούτων κωμοπολεων, ἐν τῷ εἰρημένῳ ἐρημοκλήσιῳ ἐτελεῖτο ἱερουργία ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ κατὰ τὴν 24 Ἰουλίου, τὸ μὲν ἐν ἔτος ὑπὸ ἱερέως ἐξ Ἀγίου Λαυρεντίου, τὸ δὲ ἕτερον ὑπὸ ἱερέως ἐξ Ἀγίου Γεωργίου ὡς κοινὸν κτήμα, ἀλλ' ἡ τριαύτη συνήθεια κατηργήθη τῷ 1862 ἕνεκα ἐρίδος τῶν δύο χωρίων, διότι τότε εὐρίσκειτο εἰς τὰ δικαστήρια διὰ τὴν τοποθεσίαν τὴν καλουμένην «Ἀετοφωλιᾶ». Ἐντὸς τοῦ χωρίου ὑπῆρχον καὶ ἄλλα δύο ἐρημοκλήσια ἀπὸ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν καὶ ὡκουν μόνον χεῖ, τὸ τοῦ ἀγίου Νικολάου ἐπιθεῖν τῆς οἰκίας τοῦ Κωνσταντίνου Καραγιάννη καὶ κάτωθεν τῆς οἰκίας τοῦ Ἀλεξάνδρου Τοπάλη ἐν ᾧ μέχρι τοῦ 1854 ὑπῆρχεν εἰκὼν καὶ κανδήλα, σήμερον δὲ οὐδὲν ἔγχεος σώζεται οὐδὲ ὁ τόπος γνωρίζεται· τὸ δὲ ἕτερον τῆς Ἁγίας Τριάδος ἦτο μετὰ τῆς

οικίας τοῦ Γεωργίου Νικολά ἤν σήμεραν κατέχει ὁ Ἰωάννης Γ. Καραγιαννῆκης, τῆς τοῦ Δημητρίου Κωτρίδου οἰκίας, ἤν ἀγοράσας ὁ ἐκ Ζαγοράς ἰατρός Κωνσταντῖνος Ζαμανεύδης (Παπακώστας) καὶ ἀνακτίσας αὐτὴν παρέλαβε καὶ τὸ εἰρημένον ἐρημοκλησίον τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐντὸς αὐτῆς τῆς οἰκίας.

Τὸ ἐλληνικὸν σχολεῖον ἐσυστήθη τῷ 1816 ἐν ᾧ ἐδίδαξαν Δανιὴλ ὁ Μιχαήλ, Ζήσης ὁ Παχάρνικος καὶ Δημήτριος ὁ διομαζόμενος Ὀγιώτατος, καὶ εἰ τρεῖς ὅντες γόνει τῆς αὐτῆς Κώμης.

Σήμερον ἔχει ἐλληνικὸν σχολεῖον, δημοτικὸν καὶ παρθεναγωγεῖον σὺν τῷ νηπιαγωγείῳ. Πρετόντα ἔχει Ἐλαιον, βρωσίμους ἐλαίας, γεώμηλα, μήλα, κάστανα, κερασία καὶ διάφορα ἄλλα ὀπωρικά, καὶ Ἴνον πρώτης ποιότητος ὡς πρὸς τὸν οἶνον τῶν ἄλλων χωρίων τοῦ Πηλίου ἔχει 13 ἐλαίοριβετα ἐργάζομενα διὰ τῶν ὑδάτων τοῦτο τὸ χωρίον ἔφερε πρῶτον τὰ ἐλαιοτριβεῖα ἐν ταύτῃ τῇ ἐπαρχίᾳ καὶ ἤρξαντο νὰ ἐξηγῶσι τὸ ἔλαιον δι' αὐτῶν τῷ 1851 ἐν ᾧ προήτερα ἐξῆγον τὸ ἔλαιον διὰ τῶν ποδῶν.

Ἐν τῇ περιφερείᾳ τούτου τοῦ χωρίου ὑπάρχουσι πολλὰ κτήματα ἀφιερωθέντα ὑπὸ τῶν πρὸ γόνων τῶν κατείκων αὐτοῦ εἰς ἱερὰ καταγαγία, εἰς τὸ τῆς Ἐυφίας μοναστηρίον, τὸ ἐν τῷ δήμῳ Πλατάνῳ, εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Ταξιαρχῶν, τὸ ἐν τῷ δήμῳ Ζαγορά, εἰς τὸ τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου, τὸ ἐν τῷ δήμῳ Κισσῷ καὶ εἰς τὸ ἐν τῷ ὄρει Σινᾷ μοναστήριον, ὅθεν κατ' ἐμὲ καλὸν εἶαι ἵνα οἱ Ἁγιολαυρεντίται εἰ ἀπέγονται τῶν ἀφιερωσάντων ταῦτα τὰ κτήματα δεηθῶσι τῇ ἱερᾷ συνέδῳ καὶ τῶν διεπόντων τὰ εἰρημένα ἱερὰ καταγαγία, ὅπως ὀφαιρέσωσιν ἐξ ἑκάστου τούτων μέρος τι καὶ ζώσωσι τῷ ἐνταῦθα νεοσυστάτῳ πολιτικῷ νοσοκομείῳ ἵνα πληρωθῇ ὁ πῶτος καὶ ὁ σκοπὸς τῶν ἀφιερωσάντων αὐτὰ διότι ὁ σκοπὸς αὐτῶν ἦτο ἵνα τὰ εἰσοδήματα τῶν κτημάτων ἐξοδεύωνται εἰς ἀγαθοεργήματα. Τότε τὰ μοναστήρια εἶχον σχολεῖα τῶν ἀπόρων παιδῶν, νοσοκομεῖα, γεροντοκομεῖα καὶ ὄρφαντροφεῖα, σήμερον οὐδὲν τοιοῦτον ὑπάρχει ἐν τοῖς εἰρημένοις μοναστηρίοις ἂν εἰ ταπεινὸν οὗτοι λόγοι εἰσδύσωσιν εἰς τὰς ἀκοὰς τῶν συμπατριωτῶν μου καὶ ἐνεργήσωσι τὰ δέοντα πιστεύω ὅτι ὁ μισθοπότης καὶ φλύθρῳπος Θεὸς δὲ θὰ καταδικάσῃ τοὺς ἀφιερώσαντας αὐτῷ τὰ βῆθῆντα κτήματα ὡς αἰετοὺς πολλῶν κακῶν, (διότι ὁ πολὺς πλοῦτος εἰς τοὺς μοναχοὺς εἶαι αἰτιος διαφθορᾶς), ἀλλὰ θ' ἀνταποδῶσῃ αὐτοῖς τέλειον τὸν μισθόν.

Ὀρμον καὶ ἐπίνειον ἔχει ὁ Ἅγιος Λαυρέντιος τὴν Ἀγριάν ἢ Ἀγριά καί ται ἐντὸς τῶν δύο περιφερειῶν τῶν δύο κωμῶν Δρακίας καὶ Ἁγίου Λαυρεντίου, ἀλλὰ σήμερον ἢ Ἀγριά εἶναι τῆς Ἀγριάς, ὅσον

δπου ἀποκτᾶ ἰδίαν κοινότητα. Πρὸ τοῦ 1821 ὑπῆρχον δύο κτταστήματα ἡ Χάνια ὡς τὰ ἔλεγον τότε, τὸ ἐν τῇ περιφέρειᾳ τῆς Δρακίας, τὸ ὁποῖον ἦτο ἰδιωτικόν, τοῦ Χανιστηράγα, τὸ ἕτερον ἐν τῇ περιφέρειᾳ τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου ἦτο κτῆμα τῆς κοινότητος ἡ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου (ἐπὶ Τ.ουρκίας ὅσα κτῆματα εἶχεν ἐκάστη κοινότης τὰ ἀπέδιδεν εἰς τὰς ἐκκλησίας τῆς κοινότητος φοβουμένη μὴ τὰ καταλάβῃ ἡ Τευρκία) μετὰ τὸ 21 ἤρξαντο οἱ Δρακιῶται νὰ οἰκοδομῶσιν, ὠθοῦμενοι ὑπὸ τῆς ἀνάγκης, οἱ δὲ Ἁγιολαυρεντίται, ἀντήγειρον ἐν μικρὸν τὸ ὁποῖον ἐνεικιάζον διὰ Τελω εἶον, οἱ Τούρκοι, ὅπερ σώζεται μέχρι σήμερον ἐτοιμῶροπον, καὶ διορίζεται «τὸ παλῆν γεμπρούκη». Κατὰ τὸ 1836 ἀντήγειρον ναῖδριον οἱ κάττικοι ἐπ' ὀνόμασι τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἐπὶ ἐρειπίων ἀρχαίου ναοῦ, τοῦτο μαρτυρεῖ τὸ ψηφιδωτὸν ἔδαφος τὸ ὁποῖον ἦτο ἐστρωμένον διὰ ψηφιδῶν, ὁ ναῖτος σώζεται μέχρι σήμερον καὶ μέρος τοῦ ψηφιδωτοῦ.

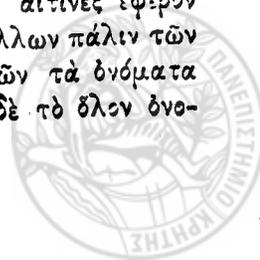
Οἱ Ἁγιολαυρεντίται ἐκτίσαν κατὰ τὸ 1542—43· πρῶτος ἐκτίσεν ὁ Δημήτριος Ἀποστολίου ἡ Παλαμηδάς, μετὰ τὸ 1854 ἤρξατο νὰ ἀνεγείρωσιν εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιφέρειας, σήμερον ἀριθμεῖ ὑπὲρ τὰς 130 οἰκίας. Κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ 1896 ἡ Ἀγρία εἶχε κατοίκους 431, ἤδη ὁμως ἀριθμεῖ ὑπὲρ τὰς 800· ὁ ὄρμος τῆς Ἀγρίας εἶναι ἐμπρικώτατος, ὅλη σχεδὸν ἡ παραγωγὴ τῶν ἐλαιῶν καὶ τοῦ ἐλαίου τοῦ Πηλίου ἐκ τοῦ ὄρμου τῆς Ἀγρίας ἐξέρχεται καὶ τὰ πλεῖστα τῶν προϊόντων τοῦ δήμου Νηλείας· σήμερον ἔχει ταχυδρομεῖον καὶ τηλεγραφεῖον, ὑπάρχει ἀποθήκη τοῦ μινωπολίου, προσκομῶσι δύο καὶ τρία ἀτμόπλοια ἑλληνικά καὶ ἐν ἔχον σημαίαν τευρκικὴν καθ' ἐκάστην ἑβδομάδα. Ἦδη ἔχει ἀνάγκην ναοῦ, καὶ διὰ τὸν ναὸν καὶ τὴν εὐημερίαν τῆς Ἀγρίας ἡμεῖς ἐδώκμεν διὰ τοῦ «Προμηθέως» (φύλλου 138) τὴν ἐξῆς συμβουλήν πρὸς τὸ κοινοτικὸν συμβούλιον τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου καὶ τοὺς κατοίκους τῆς Ἀγρίας.

Παρακαλεῖται ἡ κοινότης τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου ἐκ μέρους τῶν κατοίκων τῆς Ἀγρίας ἵνα ἐκποιήτῃ τὸν ἐν Ἀγρίᾳ Βάλτον καὶ τὸ ἔλος τῆς κοινότητος, ὅπως οἱ ἀγορισταὶ καλλιεργούντες αὐτὸν ἀπαλλάξωσι τοὺς κατοίκους ἀπὸ τεταρταίου πυρετοῦ. Ὅσον ὁμως μένει ἀκαλλιεργητὸς ἡ νότος ἀξία. Κύριε Δήμαρχε, τοῦ δήμου Νηλείας, παρά σοῦ κρέμαται ἡ ἐκποίησις τοῦ Βάλτου, διότι καὶ ὡς κάτοικος τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου καὶ ὡς δήμαρχος καὶ ὡς ἰατρὸς ἔχεις τὸ δικαίωμα

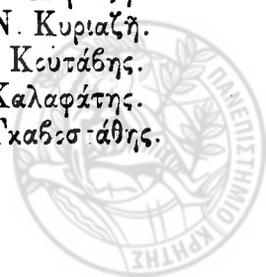
καὶ τὴν δύναμιν τὰ καταστρέψης τὰ μιάσματα καὶ τὴν ζωοφθόρον νέ-
σον διὰ τῆς πωλήσεως τοῦ Βάλτου, ἄλλως οἱ κάτοικοι θὰ ὑπονοιά-
ζωνται ὅτι τοῦτο ὑπαγορεύει ἡ ἐπιστήμη καὶ ὁ νόμος τῆς Ιατρικῆς.
Κύριε Πρόεδρε, τῆς κοινότητος τοῦ Ἁγίου Λαυρεντίου ἤδη εἶναι
κατάλληλος καιρὸς ὅπου ἡ κοινότης ἔχει διαθέσιμα χρήματα νὰ οικο-
δομήσητε 2 ἢ 3 κτίρια εἰς τὴν παραλίαν εἰς τὰ οἰκοπεδα τῆς κοινό-
τητος ἵνα ἡ κοινότης ἔχη μέγα εἰσοδήματα, ἄλλως τὰ οἰκοπεδα θὰ κο-
ρυφῶνται ἀπεδῶ καὶ ἀπεκεῖ. Κύριοι κάτοικοι τῆς Ἁγρίας ἀνεγεί-
ρετε ναὸν τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, διότι ὁ ναὸς θὰ φέρῃ τὴν πικρό-
τητα τῶν κατοίκων καὶ τὴν εὐημερίαν τοῦ τόπου, ὁ ναὸς νὰ ἀνεγερθῇ
πέραν καὶ ἀνατολικῶς τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ, οὐχὶ διότι ὁ τό-
πος εἶναι Ἁγιολαυρεντίτικος, ἀλλὰ διότι εἶναι τῆς Ἁγρίας. καὶ
διότι δυτικῶς ὑφίσταται τέλειος Ναῖσκος δι' ὃ οἰκονομοῦνται οἱ ἐκεῖ
πλησίον. Ὁ Ναὸς νὰ εἶναι ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεο-
λόγου, διότι ἐν τούτῳ τῷ μεγάλῳ δῆμῳ δὲν ὑπάρχει ἄλλος ναὸς φέ-
ρων τὸ αὐτὸ ὄνομα. Πανηγυρίζεται δὲ διὰ τοῦ ἐνιαυτοῦ, τὴν 8 Μαΐου
καὶ τὴν 26 Σεπτεμβρίου, καθ' ἃς ἐποχὰς οἱ κάτοικοι τοῦ δήμου εὐρί-
σκονται εἰς τὰ κάτω μέρη διότι τὸ ἀπαιτεῖ ἡ ἐργασία τῶν κτημά-
των των.

Φίλοι συμπατριῶται! στείλατε νέους μεμορφωμένους εἰς Μασσα-
λίαν καὶ εἰς τὸ Τουλὼν τῆς Γαλλίας ἐν αἷς πολεσι καθαρίζεται τὸ
ἐλαιον. Ἐὰ μάλιστα νὰ καθαρῶσι τὸ πρῶτον τοῦ τόπου τὸ ὅποιον εἶναι
τὸ ἐλαιον καὶ αἱ βρώσιμαί ἐλαῖαι διότι ἐν αὐταῖς κεῖται ὁ πλοῦτος
ὄλων τῶν Δήμων τοῦ Πηλίου, ἂν τοῦτο παιήσητε ἡ Ἁγρία θὰ εἶναι
μίαν ἡμέραν ἀδελφὴ ὁμομήτρις τοῦ Βάλου, ἄλλως θὰ κοιμῶσθε καὶ
θὰ ἐξυπνάτε διὰ τοῦ ἤχου τῶν βιτράχων ὡς καὶ σήμερον.

Σημειώσεις τῶν ὄσων οἰκογε ειαρχῶν τὰ ὀνοματεπώνυμα ἐξέλιπον
ἀπὸ τοῦ καταλόγου τῆς κωμοπόλεως Ἁγίου Λαυρεντίου ἀπὸ τοῦ
1840 - 1900, ἐντὸς ἑξήκοντα ἐτῶν ἢ διότι δὲν εἶχον τέκνα ἄρρενα καὶ
θήλεια, ἢ διότι δὲν εἶχον υἱοὺς ἀλλὰ μόνον θυγατέρας. αἱτινες ἔφερον
καὶ φέρουσι τὸ ὀνοματεπώνυμον τῶν ἀδρῶν των· ἄλλων πάλιν τῶν
ὀποίων οἱ υἱοὶ ἢ οἱ ἔγγονοι μετώκησαν ἀλλαχοῦ, αὐτῶν τὰ ὀνόματα
φέρουσιν ἔμπροσθεν σταυρὸν † πρὸς διάκρσιν· εἰσὶ δὲ τὸ ὄλον ὀνο-
ματεπώνυμα 151 ὡς ἑξῆς:

- 1 Νικόλαος Στεφανῆ.
 2 Εὐστάθιος Στεφανῆ.
 3 Δημήτριος Στεφανῆ.
 4 Διαλέτα Κουτσουγιάνναιας.
 5 Βασίλειος Δέσπους. †
 6 Δημήτριος Τρακουσίρης.
 7 Κωνσταντῖνος Τύμπας.
 8 Γεώργιος Νικολοῦ Χαντση.
 9 Παπαδημήτριος Παπακων-
 σταντίνου.
 10 Δημήτριος Ψυχουλάκης.
 11 Γιαννάκος Γεώργου.
 12 Νικόλαος Σχιζάτος. †
 13 Δημήτριος Μορφούλης.
 14 Νικόλαος Σλιάμης.
 15 Δημήτριος Ν. Σλιάμης.
 16 δύο Ἰωάνναι Δεληγεώργη
 17 υἱοὶ Καζαντση.
 18 Ἰωάννης Κ. Παπαθανασίου.
 19 Ζήσης μεταξᾶ.
 20 Νικολῆς Γέρου.
 21 Ἰωάννης Ματσικοδήμος.
 22 Γεώργιος Ζαδές.
 23 Δημήτρ. Καζῆς ἢ Ζιγούρας
 34 Ἰωάννης Δελίκου, οὐχ ὁ
 ζῶν.
 25 Γεώργιος Ν. Γούσιου.
 26 Ἰωάννης Ρεύχινης.
 27 Δημήτριος Μαστροκων-
 στατῆς.
 28 Νικόλαος Ζαρέφης.
 29 Γεώργιος Λεχωνίτης.
 30 Γιαννῆς Λεχωνίτης.
 31 Ρήγας Οικονόμου.
 32 Γκαβ. Γιάννης.
 33 Ρήγας Παραθύρης.
 34 Δημήτριος Κουτελάκης †
 35 Νικόλαος Παππᾶ.
 36 Γεώργιος Νικόλα.
 37 Ἰωάννης Βαγιαντῆς.
 38 Ἰωάν. Σακελλάριος. †
 39 Ἀλέξιος Ταυπλάριος.
 40 Κωνσταντ. Ταυπλάριος.
 41 Κωνσταντῖνος Τσίρος.
 42 Ἀπόστολος Κέκιας.
 43 Δημ. Μαστρονικολίνας.
 44 Ἰωάν. Καμπυλάκης, ὁ πα-
 τὴρ μου ὅστις ἀπέθανε τῷ
 1851 Ἰουλίου 5 ἐτῶν 48.
 45 Γκωτῖνος Α. Γούσιου.
 46 Δημήτριος Ντουσμάνος.
 47 Κωνσταντῖνος Οικονόμου ἢ
 Μπάσταρδος.
 48 Γιάννης Κασιδουγιάννης. †
 49 Παπακωνσταντῖνος Σακελ-
 λάριος.
 50 Νικολῆς Παπαδημητρίου.
 51 Δημήτριος Παρλιτρος.
 52 Ἰωάν. Μαργιόλας ἢ Μαν-
 δαλῆς.
 53 Ζήσης Τσιαούσης οὐ οὐίδς
 Ἀπόστολ. εἶναι ἐν Ἀθῆν. †
 54 Δημήτριος Στώγιας.
 55 Δημήτριος Ζώης.
 56 Δημήτριος Μουλᾶς.
 57 Δημητριος Κουκουσέλης,
 58 Δημήτριος Δίπλας
 59 Νικόλαος Σταύρου.
 60 Δημήτριος Λαβέδης.
 61 Εὐστάθιος Σακελλάριος.
 62 Γεώρ. Εὐστ. Θεοδοσίου †
 63 Δημήτριος Ἀναγνωστάκης.
 64 Δημήτριος Ν. Κυριαζῆ.
 65 Γεώργιος Ν. Κυριαζῆ.
 66 Γιαννακὸς Ν. Κυριαζῆ.
 67 Κωνσταντ. Κουτάβης.
 68 Εὐστάθιος Καλαφάτης.
 69 Εὐστάθιος Γκαβροσάθης.

- 70 Κωνσταντ. Γκαβοστάθης.
 71 Δημήτριος Κωστή Σίμου.
 72 Ἰωάννης Μουλᾶς.
 73 Νικάλαος Ι. Μουλᾶς.
 74 Ἀναγνώστης Οἰκονόμου.
 75 Κωνσταντίνος Τσελεπῆ.
 76 Παναγιώτης Βαμπάκου.
 77 Δημητρ. Νικολοῦ Χαντζῆ.
 78 Νικόλαος Γαϊτάνος.
 79 Νικόλαος Σαπουναῶς.
 80 Δημήτριος Μπαρπαλιός.
 81 Δημήτριος Νικουλέρης.
 82 Παναγιώτης Φλαναριάς.
 83 Διανέλλος Μπουζαλιῆς.
 84 Κωνσταντίνος Σιάπας.
 85 Παναγιώτης Στάμου.
 86 Δημήτριος Γέννας.
 87 Παναγιώτης Ἀρμάγου.
 88 Χρηστάκης.
 89 Ἀναστάσιος Κυριαζῆ.
 90 Δημήτριος Κυριαζῆ.
 91 Ζήσης Μπαχάρνικος.
 92 Ἰωάννης Ἀργύρη.
 93 Δημήτριος Ζ. Βαμπάκου.
 94 Ἰωάννης Βαμπάκου.
 95 Κωνσταντ. Βαμπάκου.
 96 Δημήτριος Μάνδαλης.
 97 Δημήτριος Πατσουμύτης.
 98 Δημήτριος Λάχανος.
 99 Ἀναστάσιος Σινιώρη.
 100 Κωτῆς Νικολάου Χαντσοῦ.
 101 Δημήτριος Βενέντσας.
 101 Γεουργιούτης Μάρκου.
 103 Δημήτριος Γ. Μάρκου.
 104 Ἀναστάσιος Τασαῖος.
 105 Ἰωάννης Τασαῖος.
 106 Δημήτριος Καρισλιῆς.
 107 Ἰωάννης Κόττου.
 108 Ἰωάννης Μπαλαρούστου.
 109 Κωνσταντίνος Μανώλης.
 110 Νικόλαος Μανώλης.
 111 Νικόλαος Κώστιας.
 112 Ἰωάννης Τσουκαλᾶς.
 113 Ἀναστάσιος Τσουκαλᾶς.
 114 Δημήτριος Γκαραγκούνης.
 115 Κώστας Τσουλάκη.
 116 Ἰωάννης Ὑφαντῆς.
 117 Δημήτριος Παπουτσῆς.
 118 Ἀθανάσιος Παπουτσῆς.
 119 Δημήτριος Καντικᾶκης.
 120 Νικόλαος Ὑφαντῆς.
 121 Παπαῖ-Γεώργιος Στέργιου.
 122 Παπαγιάννης Παπαγεωργ.
 Θύμιου.
 123 Ἰωάννης Χρήστινας.
 124 Ἰωάννης Καταρήνης.
 125 Γεώργιος Σερίγγος.
 126 Γιαννουλῆς Χαλκιᾶς.
 127 Ἀναστάσιος Κολωβός.
 128 Ἀπόστολος Ἀραμάρης.
 129 Ἰωάννης Ἀποστολάρης.
 130 Δημήτριος Κοντοῦ.
 131 Νικάλαος Τσιτσιάνης.
 132 Ἰωάννης Τσιτσιάνης. †
 133 Νικολῆς Χρυσοχεῦ.
 134 Ἰωάννης Ν. Χρυσικοῦ.
 135 Ἀπόστολος Ὑφαντῆς.
 136 Ἀναστάσιος Σαμαρᾶς.
 137 Ἀλεξανδρῆς Α. Σιμαρᾶ.
 138 Κωνσταντ. Ἀποστολάκης.
 139 Μητρὸς Σουρναρᾶς.
 140 Κων. Νικολῆ Κοντοδήμου.
 141 Κωνσταντίνος Ψιρῆ.
 142 Κωνσταντίνος Πάρης.
 143 Σκορδομύτινα.
 144 Κωνσταντίνος Κλιτσιώτης.

145	Σταυράκης.	148	Γεώργιος Κούτρας.
146	Κωσταντίνος Ι. Ἀποστολόπουλος. †	149	Δημήτριος Ἀσπρικέφαλος.
147	Δημήτριος Βαλαμβάνης.	150	Ἀλέξης Κούτσκος.
		151	Ἀναγώστης Φτίχης.

Τὰ σεσημειωμένα ὀνόματα τῶν πατριῶτῶν ἡμῶν, ὧ πατριῶται! ἄς γείνωσιν εἰς ἡμᾶς μαθήματα καὶ ἄς διδαχθῶμεν ὑπ' αὐτῶν. Ἐκ τῶν εἰρημένων ὀνομάτων τὰ πλεῖστα ἦσαν ἐκ τῶν πλουσιῶν πολυμελῆ ὡς οἱ γεροντότεροι ἐξ ἡμῶν μαρτυροῦσιν. ἀλλὰ καὶ τὰ ὀνόματα καὶ τὰ πλούτη καὶ τὰ μέλη αὐτῶν τῶν τε πλουσιῶν καὶ πτωχῶν ἐξηλείφθησαν ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς. Οἱ φέροντες τὰ ἄνω σεσημειωμένα ὀνοματεπώνυμα ἦσαν ὡς εἰμεθα καὶ ἡμεῖς σήμερον ἄνθρωποι, ἔφαγον καλὰ καὶ μῆ, ἐπιον κατὰ κόρον, ἐχόρευταν, ἐπήδησαν, ἐπέρασαν καὶ κακὰ καὶ λαμπρὰ καὶ πλούσια καὶ πτωχὰ, ὑβρίσθησαν, ἐσυκοφαντήθησαν, ἐδοξάσθησαν, ἐτιμήθησαν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἀπέκτησαν κτήματα ἀκίνητα, ἐπώλησαν κτήματα πατριωτικά, ἐπλούτησαν κινήτῃ πλούτῃ, ἐπτώχευταν, τέλος ἀπέθανον καὶ σὺν αὐτοῖς καὶ τὰ κινήτῃ πλούτῃ καὶ τὰ ἀκίνητα κτήματα καὶ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας των, καὶ σήμερον οὐδὲν τούτων ἀκούεται, μόνον δ' αἱ ψυχαὶ αὐτῶν εὐρίσκονται εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν, εἰς ἣν πρόκειται νὰ μεταβῶμεν καὶ ἡμεῖς. Ἦδη ἐρωτῶ ἡμᾶς, φίλοι συμπατριῶται, αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐκεῖ ἔνθα σήμερον εἶμι, τί ἐκ τῶν ὄσων ὑλικῶν πραγμάτων εἶχον, ἔχουσιν; οὐδέν. Τί δὲ ἔχουσιν; ἔχουσι τὰ καλὰ ἢ τὰ κακὰ ἔργα τῆς προαιρέσεώς των (εἶπον τῆς προαιρέσεως, διότι πολλάκις ὁ ἄνθρωπος ποιεῖ καλὸν ἄνευ τῆς καλῆς προαιρέσεως καὶ τοῦτο δὲν εἶναι καλόν, καὶ ἐνίοτε ποιεῖ κακὸν ἄνευ κακῆς προαιρέσεως καὶ τοῦτο δὲν εἶναι κακόν). λοιπὸν τὰ ἔργα τὰ καλὰ ἢ τὰ κακὰ τῆς προαιρέσεως ὀδηγοῦσι τὰς ψυχάς, τὰς μὲν εἰς τὸν τόπον τῆς ἀναπαύσεως καὶ θὰ μένωσιν ἐκεῖ ἕως τὴν ἡμέραν τῆς δευτέρας παρουσίας τοῦ Χριστοῦ καὶ τότε θὰ ἀπολαύσωσι τὸν μισθὸν τῶν ἐν τῷ κόσμῳ κόπων των, τὰς δὲ εἰς τὸν τόπον τῆς βασάνου, καὶ ἐκεῖθεν ὅταν κριθῶσι, θὰ μεταβῶσιν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης· καὶ οἱ μὲν δίκαιοι ψάλλουσι: «ποία τοῦ βίου τρυφή διαμένη λύπης ἀμέτοχος, ποῖα δεξα ἔστηκεν ἐπὶ γῆς ἀμετάθετος; πάντα σκιᾶς ἀσθειέστερα, πάντα ὀνειρῶν ἀπατηλότερα, μία ροπή καὶ ταῦτα

πάντα θάνατος διαδέχεται. Πάντα ματαιότης τὰ ἀνθρώπινα, ὅσα οὐχ ὑπάρχει μετὰ θάνατον, οὐ παραμένει ὁ πλοῦτος, οὐ συνοδεύει ἡ δόξα, ἐπελθὼν γὰρ ὁ θάνατος ταῦτα πάντα ἐξηφάνισται. Ποῦ ἔστι, ἡ τοῦ κόσμου προσπάθεια; ποῦ ἔστιν ἡ τῶν προσκαιρῶν φαντασία; ποῦ ἔστιν ὁ χρυσὸς καὶ ὁ ἄργυρος; ποῦ ἔστιν ἡ τῶν οὐκετῶν πλημμύρα καὶ θορυβος; Πάντα κόνις, πάντα τέφρα, πάντα σκιά». Οἱ δὲ ἁμαρτωλοὶ βοῶσιν. « Ἠμάρτημεν, ἠγομήσαμεν, ἠδικήσαμεν ἐνώπιόν Σου. οὐδὲ συνετηρήσαμεν, οὐδὲ ἐποιήσαμεν καθὼς ἐνετείλω ἡμῖν, ἀλλὰ μὴ παραδώσης ἡμᾶς εἰς τέλος ὁ τῶν Πατέρων Θεός». Ὅθεν καὶ ἡμεῖς ἀδελφοὶ ὀφείλομεν σήμερον ἐν ᾧ εἰσέτι ἔχουμεν τοὺς ὀφθαλμοὺς ανοικτοὺς νὰ μετανοήσωμεν καὶ νὰ βάλωμεν ἀπὸ σήμερον καλὴν ἀρχὴν ἵνα ποιῶμεν πάντοτε ἔργα καλὰ διὰ τῆς καλῆς προαιρέσεως ἵνα μὴ μεταβῶμεν εἰς τὸν τόπον τῆς βασάνου ἐν ᾧ δὲν ὑπάρχει μετάνοια.

Τ Ε Λ Ο Σ

Γ Ν Ω Μ Ι Κ Α

Τί εἰσιν οἱ καλοὶ βασιλεῖς ἐν τῇ γῆ; Ὑποστηρίγματα ἐφ' ὧν στηρίζονται τὰ κράτη.

Τί εἰσιν οἱ καλοὶ ὑπουργοί; Πεδεῖς τῶν ὑποστηρίγματων.

Τί εἰσιν οἱ καλοὶ στρατοί; Πάσσαλος δι' οὗ περιφρίσσονται τὰ κράτη.

Τί εἰσιν οἱ καλοὶ δικασταί; Ἐργαλεῖα δοθέντα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἵνα καθιζάνονται τὰ ζιζάνια ἀπὸ τῆς γῆς.

Τί εἰσιν οἱ καλοὶ δικηγόροι; Στυλίδες τῶν ἐργαλείων τούτων τοῦ Θεοῦ.

Τί εἰσιν οἱ καλοὶ ἰατροί; Χεῖρες πλασθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἵνα δι' αὐτῶν ἀνίστανται οἱ πεπτωκότες.

Τί εἰσιν οἱ καλοὶ διδάσκαλοι; Σπορεῖς τῶν καλῶν ἰδεῶν καὶ ἐνοιῶν.

Τί εἰσιν οἱ δίκαιοι ἔμποροι; Ἀγωγεῖς ἐπιτετραμμένοι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἵνα μεταφέρωσι τὰ ἀναγκαῖα τοῖς ἀνθρώποις.

Τί εἰσιν οἱ καλοὶ γεωργοί; Ὑπηρέται Θεοῦ, οἵτινες παρουσιάζωσι καὶ παρέχωσι τὰ τρέφιμα τοῖς ἀνθρώποις.

Τί εἰσιν οἱ ἐργαζόμενοι τὰ χρήσιμα ἔργα; Δούλοι Θεοῦ.

Τί εἰσιν οἱ καλοὶ συγγραφεῖς; Ζωγράφοι θεῶν καὶ ἀθροπέων πραγμάτων.

Πόσοι εἰδῶν μοναχοὶ ὑπάρχουσι; Δύο, οἱ ἐγκαταλιπόντες τὸν κόσμον καὶ οἱ ἐγκατολειφθέντες ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων.

Τί εἰσιν οἱ καλοὶ μοναχοί; Σκευὴ χρήσιμα διὰ τὴν μεγάλην εἰκοδομήν τῆς κοινωρίας.

Ποῦ πρέπει νὰ διαμένωσιν οἱ μοναχοί, ἐκτὸς τοῦ κόσμου, ἐν τῇ ἐρήμῳ ἢ ἐν τῷ κόσμῳ; Οἱ μοναχοί, ἐπειδὴ εἰσι σκευὴ χρήσιμα πρὸς ὑπηρεσίαν τῆς κοινωνικῆς οἰκοδομῆς, ἀ τὰ σκευὴ ταῦτα εἰσιν ὡσα καὶ ἀβλαβῆ, πρέπει νὰ μένωσιν ἐν τῷ κόσμῳ ὅπως χρησιμεύωσιν εἰς τι· ἂν ὅμως τὰ σκευὴ ταῦτα εἶναι κατὰ τι βεβλαμμένα πρέπει νὰ μένωσιν ἐν τῇ ἐρήμῳ, ὅπως μὴ ὀτα ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ θραυσθῶσιν καὶ ὡς ἀχρηστα ἀπολεσθῶσι διὰ παντός, οὐ σμικρὰς δὲ βλάβης γενόμενα πρὸξενά ἐν τοῖς ἀνά χειρας ἔχουσιν αὐτά.

Πότε μανθάνει ὁ ἐχθρὸς τὸ μυστικόν σου; Ὅταν τὸ φανερώσῃς εἰς τὸν φίλον σου.

